

EXPEDICE 2013

aneb

... no sport, tourist only...

Předmluva

Nesnáším předmluvy. A je úplně jedno jestli ji napíše kritik, recenzent, vydavatel a nebo i sám autor. Je to někdy dost rozsáhlá část knihy, která většinou s dílem samotným nijak nesouvisí a jen zabírá místo ve vazbě. Zvláště nemám rád, když mi kritici a jim podobná verbež říká předem jak, mám na knihu nazírat. Nějak mi uniká proč mi předepisují co si mám myslet, a v neposlední řadě mi vadí, že urážejí autora. Oni, kteří v drtivé většině nic nevytvořili, protože toho nejsou schopni. Jinak je to, když předmluvu píše autor sám. Tam to může být tak, že na knize pracuje už dlouho, má toho plné zuby a snaží se čtenářům říct, že obdivuje jejich utrpení, když vydrží číst až do konce. Další možnost je, že autor není nováčkem na trhu a že nějakým způsobem navazuje na díla předešlá a snaží se čtenáře uvést do obrazu, aniž by tito musel předešlá díla číst. Ale tyto pokusy většinou končí tím, že se autor zamotá do dějů předešlých příběhů, předmluva nakyne a ve výsledku čtenáři nic nedá. Prostě NESNÁŠÍM PŘEDMLUVY!

Takže k věci. Máte v ruce (nebo na monitoru) další dokumentární dílo o existenci a činnosti seskupení Hell's Tour club. Tento grafomanský výplod je samostatným celkem a s předešlými zprávami z akcí má společný pouze kolektiv autorů a téma. Pochopitelně ten, kdo si nechá ujít všechny předešlé výtvary dělá životní chybu. Na druhou stranu ten, kdo to po nás četl, ztratil, podle našich výpočtů, téměř 7 měsíců života. Tak, a teď si vyberte...

A že jsme letos vyjeli jen dva? Podle mě je to dobou, ve které narůstá lenost a vytrácí se dobrodružný duch.

Jeden z autorů.

POZVÁNKA
na
EXPEDICI
2013
aneb
... tak co, jedeš, nebo JO!?!...

Rok je pryč a tak máš zase před sebou pozvánku na

Expedici

v roce

2013

Než jsme se otočili, je tu zase léto a přes letošní krajně nevhodné chování počasí jsme pevně rozhodnuti opět vyjet na krátkou okružní jízdu po Evropě. Máme namířeno do Ceseny, krátce pocítit návštěvou Lenčina bratra a jeho rodinu a posléze zkontrolovat, jestli ve Viserbě odpovídá model Itálie skutečnosti. Přesněji, jestli jej aktualizovali. Také se vykoupeme v moři (potu) a pak už se budeme jen kochat. Zejména nádherou Alpských štítů při jejich zdolávání. A protože v jednotě je sranda, pojed' i ty prozkoumávat jižní zaalpské kraje.

Začátek:

Letošní Expedice vypukne 29.6.2013.

Sraz bude ve Vršovicích mezi půlnocí a devátou ráno. V této době nastavíme kola, naložíme je do auta a slavnostně vyjedeme.

Průběh:

Přes Jižní Čechy a Rakousko se masťácky povežeme autem. Teprve za Brenner pass se přestanem flákat a pojedeme po svých. A na opačné straně Alp v Itálii začneme jízdu bržděním, protože zcela netradičně začneme jízdou dolů. Pak po rovině až k moři no a na strhující závěr si to rozdáme s Alpami. Jo, a abych nezapomněl, pojedeme zase, jak na potvoru, na jízdniích kolech (pojízdniích!) a všechno si potáhneme s sebou. Včetně financí.

Rozpočet:

Letos to bude jednoduché: celková částka bez pojištění bude **15.000,- Kč**. Většinu z toho vyměníme za Euro. A budeme si užívat! ... Chudoby.

Je v tom zahrnuto: veškeré stravování cca 15 €/den, (11.000,- Kč). cena za odvoz (1100km) a možné zapůjčení vleku cca 4.000,- Kč. Bude-li nás víc, částka za odvoz se sníží

Není v tom zahrnuto: vstupy kamkoliv, případné přejezdy vlakem, pojištění a jiné výdaje.

Jak dlouho:

3 týdny (15 dní pracovních):

22 dní na cestě 19 dní přejezdových, 3 dni rezerva

Jak daleko:

Celkem:	cca 2000
Po svých:	cca 1350 km
Autem:	cca 550
Vlakem:	cca 100

Konec:

Bude teoreticky 21.8. léta Páně 2013 v Praze, ve Vršovicích. A my budeme opálení, odpočatí, plní dojmů a zážitků s prázdnými kapsami, obrovskými svaly na nohou a kolem huby a neuvěřitelným množstvím fotek z krajů a zákoutí, kam se nejezdí každý den a kam noha, a nejen noha, normálního člověka nevkočila.

Naložit:

Předmět

Použití

Pro všechny:

Jízdní rukavice.....i po letech stále ještě snad bílé
Krátkorukávní trika.....na ochranu proti slunci
Dlouhorukávní trika.....až propotíme krátká
Šustáková souprava.....do tropů pojedeme jindy
Kratasy.....ty úplně nejkratší
Dlouhasy.....ty úplně nejdelší
Spodní prádlo.....na módní přehlídku
Ponožky silné i tenké.....do tepla i do zimičky
Bunda.....na schůzku s Yetim
Plavky.....na oběd s tuleněm
Kapesníky.....na mávání při loučení
Vhodná obuv.....přeskáče nebo vietnamky
Ručník.....kdyby se vrátily jarní deště
Mycí potřeby.....smyslně extravagantní
Spacák.....na uložení svých ostatků na noc
Karipřibuzný.....Karitchyni nebrat
Nádrže na vodu.....na vyvažování
Jídelní vercajk.....servis po babičce
Vařič+plyn.....na kouřové signály
Nůž otvírák.....zavírák je k ničemu
Toaletní papír.....hádej na co...
Provázky a řemeny.....na spoutání nepřítel
Papír, tužka.....na poslední pozdrav
Peníze.....aby bylo čím kazit charakter místních
Šátek.....jako kovbojové
Brýle sluneční i číré.....pro zlepšení pohledu
Ešus.....ať je v čem jídlo připalovat
Cestovní pas.....na identifikaci po opuštění WC

Pro nositele doupat:

Ležák.....stoják ani sedák ne
Tepelný štít.....až se strhne bitva o teplo
Šňůry kotevní i křížové.....na sušení prádla
Kolíky.....na kolikování parcel
Plachta.....na lapání větru a deště
Pobočné světlo.....na osvětlování pobočníků

Pro dokumentaristy:

Foták + média.....jinak nám to nikdo neuvěří!
Záznamový bloček.....kdyby došel toaletní papír
Záznamová tužka.....kdyby nedošel toaletní papír
Záznamový počítač.....Nokia 9300

Pro tlumočníky:

Slovníky.....Otův naučný + hebrejsko-maďarský

Pro techniky:

Rezervní:

Plášť.....podle poslední módy
Duše.....aby měly kde bujet duševní poruchy
Dráty do výpletu.....pro poplety
Brzdové destičky.....bez brzd se špatně brzdí
Lanka.....na vybudování lanovky
Kus el. drátu.....drát cyklisty kamarád
Binder pásky.....dárek od pana Bindera
Izolačka.....až budeme chtít být izolováni
Lepení na duše.....aby nám neuniklo duševní bohatství
Olej.....pro lepší skluz
Středové šrouby.....krajové se nehodí
Pedály.....šlapky můžeme použít místní
Levá klika.....na otevírání levých dveří
Jehly a plastové nitě.....až se budeme chtít zašít
Záložní baterie.....vodovodní

Pro ekology:

Chemie.....na hubení hmyzu
Chemie.....mazací na člověka
Chemie.....čisticí na člověka
Chemie.....čisticí na nádobí

Pro navigátory:

Mapa.....jako nástěnný obraz
Busola, kompas, sextant a dalekohled.....k ničemu

Vše v patřičných množstvích doporučujeme zabalit do igelitek (ale jen ze značkových prodejen) a teprve potom uložit do brašen. Poté vyjmout, zredukovat a pokusit se o totéž znovu. Opakujte tak dlouho, až půjdou zapnout uzávěry brašen.

Pomocné údaje:

Spaní:

Spát se bude „na divoko“, tedy v místech kde budeme aspoň trochu krytí před nežádoucími pohledy a nežádoucími rozmazy počasí. Také budeme dbát, abychom naším pobytem porušili co nejméně nařízení, předpisů, zákonů a místních zvyklostí.

Vstávání:

VSTÁVAT SE NEBUDE!!!

Nebo jinak; vstávání bude uzpůsobeno předešlé únavě, počasí a případné nezbytnosti ráno vypadnout.

Jídlo a strava:

Suroviny budou nakupovány cestou, vařit se budou určitě ranní čaje, když bude zima tak nějaké to zahřívadlo a večer něco k jídlu v případě, že se neustanoví jinak. Všechna ostatní jídla studená, konzumovaná na cestě. Restaurace a podobná zařízení se budou navštěvovat jen zřídka. V rozpočtu tato položka není.

Spojení se světem:

Pouze večer po dojetí denní etapy v předem určené hodiny. A samozřejmě kdykoliv když bude nějaká nehoda, nebo tak něco.

Kudy:

Trasa EXPEDICE 2003

Praha (Vršovice)

Změna mapy Itálie

Gudon

Ponte Gardena

Compodazzo

Bolzano

San Giacomo

San Giacomo

Bronzolo

Laghetti

Lavis

Trento

Vezzano

Arco

Torbole

Torri del Benaco

Lazise

Verona

Buttapietra

Salizzole

Cerea

Burana

Poggio Renatico

Marmorta

Conselice

Imola

Faenza

Forlimpopoli

Cesena

Viserba

Viserbella

Tore Pedrera

Bordonchio

San Mauro a Mare

Villamarina

Cesenatico

Zadina Pineta

Pinarella

Milano Marittima

Savio

Sant'Apollinare in

Classe

Porto

Ravenna

Marina Romea

Casal Borsetti

Smarlacca

Bellocchio

Lido delle Nazioni

Volano

Rosolina
Sant'Anna
Passo della
Fogolana
Rosara
Boion
Campagna Lupia
Calcroci
Gambarare
Ca' Sabbioni
Oriago
Marghera
San Giuliano
Venezia
San Giuliano
Mestre
Tessera
Terzo
Croce
Musile di Piave
San Dona di Piave
Calvecchia
Ceggia
Pra di Levada
Mazzolada
Levada
Portogruaro
Portogruaro
Vado
San Michele al
Tagliamento
Latisana
Palazzolo dello
Stella
Muzzana del
Turignano
Casali
Franceschinis
Castions di Strada
Mortegliano
Pozzuolo del Friuli
Pi G B Cella
Viale G Duodo
Udine
Via Poscolle Udine
Via Poscolle

Via Cavour
Pi d Liberta
Pi Primo Maggio
Viale d Vittoria
Viale Vol d Liberta
Tricesimo
Collalto
Collalto
Artegna
Gemona del Friuli
Ospedaletto
Venezia
Portis
Carnia Piani
Ponte
Resiutta
Chiusaforte
Vidali
Dogna
Pontebba
Pontebba
Laglesie-San
Leopoldo
Bagni di Lusnizza
Santa Caterina
Malborghetto
Ugovizza
Tarvisio-Sud
Camporosso in
Valcanale
Tarvisio
Coccau di Sopra
Unterthörl
Arnoldstein
Změna mapy
Rakousko
Pöckau
Riegersdorf
Villach
Villach-Ossiacher
See
Annenheim
Sattendorf
Sankt Urban
Bodensdorf
Steindorf

Tiffen
Rabensdorf
Feldkirchen in
Kärnten
Glanegg
Tauchendorf
Liebenfels
Sankt Veit an der
Glan
Sankt Veit an der
Glan
Sand
Breitenstein
Wolschart
Möbling
Pöckstein-
Zwischenwässern
Hartmannsdorf
Dürnstein in der
Steiermark
Wildbad-Einöd
Neumarkt in
Steiermark
Perchau
Scheifling
Unzmarkt
Sankt Georgen ob
Judenburg
Sauerbrunn
Katzling
Unterzeiring
Möderbrugg
Sankt Johann am
Tauern
Hohentauern
Trieben
Dietmannsdorf bei
Trieben
Admont
Ober-Hall
Weng bei Admont

Sankt Gallen
Weißenbach an
der Enns
Altenmarkt bei

Sankt Gallen
Schiffliend
Leitenbauer
Rettenstein
Weyer Markt
Hintstein
Großraming
Laussa
Sand
Garsten
Steyr
Gleink
Dietachdorf
Kronstorf
Enns Steyr
Enns 4470
Ennsdorf bei Enns
Altaist
Ober Gaisbach
Wartberg ob der

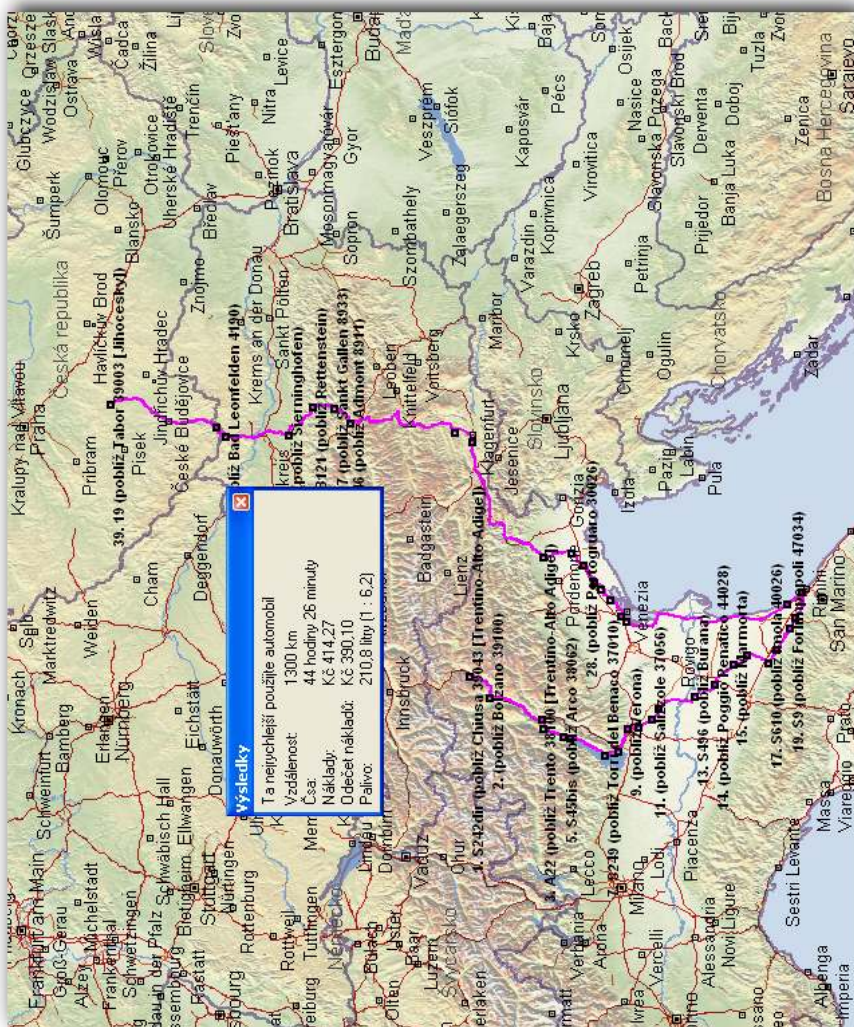
Aist
Hagenberg im
Mühlkreis
Neumarkt im
Mühlkreis
Lest
Freistadt
Rainbach im
Mühlkreis
Kerschbaum
[Oberösterreich
Wulowitz
Dolní Dvořiště

Změna mapy
Česko

Nažidla
Skoronice
Kaplce
Netřebice

Krasejovka
Bukovec
Kamenný Újezd
Na Dolech
Včelna
České Budějovice
Březi u Týna
n.Vltavou
Týn nad Vltavou
Bechyně
Sudoměřice u
Bechyně
Bechynska Smolec
Vsechlapy
Malšice
Slapy
Tábor
Praha (Vršovice)

Náhled na trasu

Tak takhle to nějak bude.

Takže se těším, až tě uvidím na srazu.

Dig.

© Hell's Tour_{club} 2013
Dig & Leg
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.eu

Expedice 2013

29.6 - 21.7.

Sraz je ve Vršovcích. A kdo, že se to tu sráží? Tak třeba Lenka. Pak také Dig a nakonec Pavel. Ano, ten rozježený, hlasitý ze Žižkova. Ale nebojte se, toho jsme k cvokatění na kolech nepřesvědčili. Jede jen jako řidič, který doveze auto zpět do Prahy.

Konečně jedeme. Co tomu předcházelo? Krátce řečeno šilenství na kvadrát. Všechno se nějak sepsulo a neuvěřitelným způsobem úřadují trpajzlíci Naschválničci. Většina toho je zaviněna tím, že se toho letos moc nenajezdilo kvůli špatnému počasí a tak se závady projeví až na jediné výpravě, poslední před Expedicí. A to do odjezdu zbývaly tři týdny a nastal pěkný fojr. Tak především se ukázalo, že potřebujeme nové karimatky. Ne však nafukovací, které jsou při našem stylu používání velmi zranitelné. Obvyčejné rolované zase funkčně nevyhovují. Takže si uděláme svoje. Použijeme vzor z roku 1991, skládaná, dělená, zašitá v šusťáku. Ale protože jsme od té doby značně zpohodlněli, dáme vždy dva díly na sebe. Takže budou tlusté jako nafukovací, akorát budou pevné.

To se povedlo. Také futrály. Do těch stávajících se to nevejde. A spousta dalších taštiček a kapsiček a v neposlední řadě kompletní výbava pro Lenku stran kompresních pytlíčků. To celkem vyšlo. Jenomže je třeba obě kola přezout a vyvézt náhradní pláště a duše a lepení... Díky telefonu a internetu se i tohle povedlo. A oříšek nejvtěší, nová GPS. Sehnat do ní mapy, naládovat do ní trasu a doufat, že se s ní po cestě naučím pracovat. Až potud dobrý. A teď doprava. Protože máme málo času, musíme se nechat kus cesty odvézt. Přesněji řečeno necháme se vyhodit dvě vesnice za Brennerem a pak po svých. Že to nebude jednoduché zorganizovat je nad slunce jasné. Především selhaly všechny možnosti veřejné i polosoukromé dopravy. Vlak je tak drahý, že by spolknul polovinu rozpočtu celé akce. Pravidelné autobusové linky neberou kola a soukromí dopravci sem zrovna tento víkend nejedou. Takže zbývá auto. Kamarád Ivan má dodávku. Jenomže se přesně tento víkend stěhuje. Pavel má dýchavičnou Felicii a musel by se půjčit v půjčovně vlek. To by ovšem znamenalo, že tam pojedeme strašně dlouho. Naštěstí se objevila další kombinace, ale do té se mi nechce. A sice, na Lenčino auto dát na střechu zahrádkové příčníky a na ně nosiče na kola. Vůbec se mi to nelíbí. Naši železní miláčky jsou docela těžcí a kromě skutečnosti, že pochybují o nosnosti střechy a příčníků, mám poněkud obavu z nakládání. Ale protože jiná cesta není, volíme tuto. Kamarád Ivan nám půjčil nosič na kola a v den D jsme jej s Pavlem namontovali a naložili na ně kola. Proč ne vlek? Protože tohle auto nemá tažné zařízení a nechat jej narychlo namontovat by bylo poněkud mimo naše možnosti.

Nakládáme. Vyrvat kola na střechu auta opravdu není jen tak. Ještěže můžeme použít hliníkové schůdky z vybavení Lenčiny domácnosti... Když jsme kola řádně připevnili a zafixovali kurtami, začali jsme dělat pořádek v kufru, aby se nám tam vešla bagáž. Pavel tam našel v boční kapse nějaký igelitový chumel a zajímalo ho, co je uvnitř. A po chvíli rozbalování a šustění vyndal kouli. Rozuměj odnímatelné tažné zařízení. Pavel se málem váli po chodníku smíchy, Lenka stojí a nechápe, já mám rudo před očima! Paní majitelko tohoto vozu, vy nevíte, že váš vůz oplývá tímto zařízením?! No nic. Ted' už to řešit nebudeme.

Donaložili jsme zbytek všech potřebností a po deváté odjíždíme. Jako první sedí za volantem Lenka. Pořád má ještě tendenci se v souvislosti s koulí zahrabat pod asfalt a tak jako rozptýlení řídí. Abychom k ní ale nebyli nespravedliví, připravila veškerou menáž na cestu. A to tak, že ještě 10 minut před odjezdem obalovala a smažila květák. To mělo na další jízdu nezanedbatelný vliv. Především o tom začala mluvit po dvou hodinách jízdy. Tedy poté, co Pavel začal volně do prostoru vyříkovat hesla o Lidlu a nákupu svačiny.

Když se dozvěděl o kvěťáku, plácnul do větru poznámku o tatrarce. Lenka pak dalších 50 kilometrů nemluví o ničem jiném, než o tatarce a kvěťáku a to tak dlouho, až jsme skutečně u nějakého Lidlu zastavili. Pořád je kolem toho veselo.

Popojeli jsme kousek za město a na odbočce do lesa se jali obědvat. Právě onen kvěťák s chlebem a tatarkou. Lenka má boule za ušima, Pavel přestal mluvit. To se mu stává jen v případech, kdy mu opravdu chutná.

Oběd vynikající, ještě jednou poděkování Lence za přípravu a Pavlovi za tatarku, odpočinek taky fajn, jedeme dál.

Až do Passau se neděje nic mimořádného. Autová navigace nás vede přesně a neomylně a díky jedinému Lenčinu neposlechnutí její výzvy jedeme trochu jinudy, nabíráme zpoždění, ale zase jedeme úplně prázdnými silnicemi. A to dneska? V první prázdninový den, kdy obvykle všichni šlí? Dost dobré.

Projíždíme Pasovem. I tady nás GPS vede naprosto neomylně. Je to tu pořád pěkné, akorát jsou tu stopy po povodni, která se tu prohnala před 14ti dny. Co to s tím počasím je? Aha, už to tu poznávám. Pojedeme tou cestou nahoru ke klášteru. A tam je fakt blbá zatáčka. Velmi ostrá, téměř 180°, hodně do kopce a má opravdu malý poloměr. Předem jsem Lenku varoval a v pravou chvíli jí řekl, ať tam dá jedničku. Udělala to hned bez obvyklých dotazů a protestů. Vyplatilo se. Projeli jsme plynule. Ale auto mělo docela co dělat.

Za pár kilometrů Lenka prohlásila, že je unavená a že chce vystřídat.

Dig.

Chytaly mě křeče do nohy....

Leg.

Dalšího řízení se ujímám já. A od toho okamžiku se nedělo nic zajímavého. Jeli jsme tak, jak nás vedla GPS, projeli kopce i údolí, několik tunelů

a vjeli jsme do hor. GPS nás celou dobu cíleně vede mimo dálnice a placené silnice. Vůbec nikde nestojíme, nejsou žádné problémy, jedeme maximální povolenou rychlostí. Až do místa, kde je rozhrabaná silnice a Umleitung. No a jsme druzí. GPS se s tím neumí vypořádat, objížd'ka je značená mizerně, ale nakonec jsme to našli. A pak uprostřed horských luk cedule s nápisem Italy a je to. Ještě nějakou dobu kličkujeme serpentinami vedlejších cest, až nás GPS navedla na hlavní a po ní jedeme až k cíli jízdy autem.

Jsmo tu. Kola přežila, zdá se, bez potíží, auto asi taky. Takže všechno z auta ven, zkompletovat a můžeme začít. Je 20 hodin. Jsme tady plus mínus v předpokládaném čase.

Sundali jsme kola z auta, vyndali bagáž z kufru, auto udělali zase civilním, zadali Pavlovi do GPS zpáteční trasu, předali mu menáž na zpáteční cestu, rozloučili se s ním a jedeme první metry letošní Expedice.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	0	0	0	24

A od teď' je to už jen na nás. Jak jsem psal v pozvánce, začínáme z kopce. Jede se dost dobře. Teplo, pravda, vypadá jinak, ale dá se. Rovnou hledáme nocleh. Je devět pryč, pořád světlo, jedeme po krásné stezce. Jenom mám potíže s řazením. Nějak se stalo, že se mi dostal řetěz mezi první a druhý táč. Oprava se povedla. Také přehazovačka je nějaká pobouraná. Stačil však mocný záběr kleštěmi a je to v pořádku.

Minuli jsme několik malinkých opuštěných domečků. Jde o bývalé drážní stavby. Pohybujeme se totiž po bývalém železničním svršku, který je nyní vybaven asfaltovým povrchem. Jede se skvěle. Zkusili jsme zastavit u jednoho z domečků. Je přesně jak dělaný pro náš nocleh. Je jen hloupé, že jej někdo použil jako WC. Tak nic, jedeme dál. Kupodivu je stále dost světla. Přesto musíme rozsvítit. Vjíždíme do série tunelů. I tady by byl dobrý

nocleh. Jenomže je tu špatné podloží. Do kamení nezapíchneme kolíky. Pokračujeme. A hele lavička. A před ní plácek. Průzkum ukázal, že i roh je snadno dostupný. A ještě maličkost - kolíky... Ano jdou zapíchnout, i když mizerně. Tak tady.

Postavili jsme první letošní Expediční doupě a zalezli. Zatím jde všechno dobře. Na oslavu zvládnutí odjezdu a dojezdu až sem, jsme otevřeli nealkoholické pivo. Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Santa Trinita	45	9,3	9,3	20,9	25 - 12

Ráno 30.6. neděle

Probudili jsme se nečekaně brzy a to v 5:50. Hrůza. Honem ještě spát...

Co je neskutečné, po stezce, se kterou máme společnou čelní hranu doupěte, projel někdo na kole. V tuhle hodinu? Tomu fakt nerozumím.

Další probuzení, tentokrát na ostro. Zdá se být jasno, ale na teplo si budeme muset počkat. Noční zážitky nepřinesly nic mimořádného. Spíme kousek od řeky, která zde v peřejích dělá neskutečný rámus, takže auta jezdící za ní skoro nejsou slyšet. Co stojí za zmínku, jsou karimatky. Jde o jejich test bojem. Jsou úplně nové, s návratem ke konstrukci z před dvaceti let. Jsou pěnové skládané, zašité v šustáku a hlavně zdvojené. Na rozdíl od nafukovaček, které jsme vyřadili, se tyto nevyfukují a hřejí tak celou noc. Také jsou lehčí a lépe se balí. Jsou však bohužel objemnější. To však moc nevádí. Pokud se vám zdá, že nám do doupěte pronikla Ikea a její polnicový program, tak tomu tak není. Jde o lavičku, kterou jsme z technických důvodů přibalili do doupěte...

Všude kolem svítí slunce, jen tady je stín a chlad.

Vstáváme, balíme, odjíždíme.

Teplotní poměry se však po několika metrech mění. Vyjeli jsme na sluníčko a je třeba se svléknout. Samozřejmě jen z několika horních vrstev.

Nacházíte se na 16. stránce. Ovšem ze 120ti...

Zadařilo se. Akorát začíná expediční nešvar, všechno co jsme ze sebe sundali, je pod pavoukama na báglech. Jedeme dál.

V naprostém poklidu, za soustavného rozhlížení se kolem a žasnutím a obdivování nad scenériemi, jsme dojeli do Bolzana. Přijeli jsme k mostu přes řeku a rozhodli se pro první expediční pauzu. Nepotřebujem odpočívat, ale převlíct se a přeorganizovat v báglech chaos na čurbes.

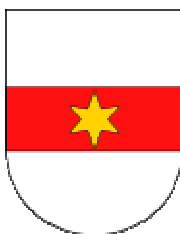
Bolzano

Z Wikipedie, otevřené encyklopedie

Bolzano/Bozen

Nádraží v Bolzanu, příklad architektury italského fašismu

znak

poloha

zeměpisné souřadnice:	46° 30' s. š., 11° 20' v. d.
nadmořská výška:	262 m n. m.
stát:	 Itálie
oblast:	Trentino-Alto Adige
provincie:	Bolzano

 Bolzano

rozloha a obyvatelstvo

rozloha:	52,34 km ²
počet obyvatel:	102 880 (2009)
hustota zalidnění:	1931 obyv. / km ²

správa

oficiální web:	www.comune.bolzano.it
telefonní předvolba:	+471
PSČ:	39100

Bolzano (italsky) nebo **Bozen** (německy), též **Balsan/Bulsan** (ladinsky), je město v regionu Trentino-Alto Adige v severní Itálii, správní středisko autonomní provincie Bolzano (zvaná též Jižní Tyrolsko).

Bolzano je největším městem Jižního Tyrolska a střediskem italského živlu v převážně německojazyčné oblasti. Z jeho 103 000 obyvatel (2010) hovoří 73 % italsky, 26 % německy a 0,7 % ladinsky. Na počátku 21. století proběhla silná vlna imigrace; podíl cizinců (především z Maroka, Pákistánu a balkánských zemí) tvoří přibližně 12 %.

Historie

Antika a raný středověk

V raném středověku bylo okolí Bolzana kvůli močálům a častým povodním neobyvatelné. Již v období římské říše se vedle silniční stanice Pons Drusi nacházelo sídliště. To se rozkládalo v okolí dnešního domu (hlavní kostel), kde byl nalezen raně křesťanský kostel. Vojenská stanice se s největší pravděpodobností nacházela u mostu přes řeku Isarco. V období stěhování národů byla sídla v údolí opuštěna a přemístěna na vyvýšená místa.

Středověk a novověk

Biskupové přemístili sídlo zpátky do údolí a založili tržiště.

Bolzano je od jeho založení a povýšení do městského stavu před více než 800 lety obchodním místem, které leželo výhodně umístěno mezi dalšími významnými obchodními městy Benátkami a Augsburgem. Na výstavy, které se konaly čtyřikrát do roka, přicházeli obchodníci ze severu a jihu. Z tohoto důvodu byl roku 1635 zřízen merkantilmagistrat (obchodní soud), který se v době trhů skládal ze 2 německých a 2 italských radních. Od 12. století stavěla šlechta v údolí Bolzana hrady, obvykle na exponovaných místech, aby

ukázala světskou moc rodin. Hradby byly stavěny na strategicky výhodných místech. Hradby spojovaly nároky politické moci s právní funkcí a s vybíráním daní. Daně byly většinou vybírány v naturáliích a z tohoto důvodu byly v prostorách hradů stáje a sklady pro skladování obilí a vína. V pozdním středověku byla moc přesunuta do měst Bolzano, Merano, Brixen a ke dvoru na Hrad Tirol (od roku 1420 do Innsbrucku). Roku 1381 získalo město Bolzano od vévody Leopolda III. městský znak.

Památky:

Ve středu města je gotický dům ze 14. století, jehož část pochází z 12. století. Východně od něj je gotický dominikánský chrám s kaplí S. Giovanni, více na sever je františkánský chrám z 13. století. Ve městě se zachovalo mnoho starých domů, mnohé s podloubími, menších památek a galérie.

Štítí slunce, je nádherně, pokračujeme v cestě. Mají tu úžasné stezky, jede se po nich skvěle, avšak je třeba brát s rezervou některé zákazové značky. Jedna taková nás poslala do slepé ulice, díky čemuž jsme najeli zbytečný 1km. Měli jsme však kliku na sdílné Italy. Ti nás poslali na tu jedinou správnou cestu. Míříme na Trento.

Jede se dobře, slunce štítí, kilometry ubíhají, rychlost se pohybuje kolem 20ti km/h.

Město má být vzdáleno 40 km. Už jsme najeli 50 a nikde nic. Zato jsme si objeli nějaký biotop a to dost do kopce a pak zase dolů, ztráta činí 4 km.

Konečně Trento. Lence slíbili zmrzlinu. Anebo jinak: Vidina zmrzliny Lenku drží v sedle a v rychlosti asi tak posledních 15 kilometrů. Odbočili jsme z cyklostezky do centra. A zde hned v začátku nás vítá Gelateria. Dali jsme si každý tři kopečky. Vynikající... Pak jsme chtěli vidět historické centrum. Tedy Lenka chtěla. Což se zadařilo až po několika okružních přejezdech. Nakonec jsme natrefili náměstí s Neptunovou kašnou a velmi starým kostelem. Wikipedie nelhala...

Máme totiž připravenou i kulturu na cesty. Přesněji, vyrobil jsem brožurku se vším možným, co se o městech a jiných pamětihodnostech dalo na internetu najít. Při tvorbě jsem ale nic z toho, pro absolutní časovou tíseň, nečetl.

Trento

Trident (italsky **Trento**, latinsky **Tridentum**) je italské město, hlavní město autonomní oblasti Trentino-Alto Adige a stejnojmenné autonomní provincie v jižním Tyrolsku, nejsevernějším regionu Italské republiky. Město leží při hlavní severojižní komunikaci mezi Bolzanem a Veronou, střed je v údolí řeky Adiže v nadmořské výšce 194 metrů, další čtvrti v horách na svazích Tyrolských Alp. Je sídlem arcibiskupství a univerzity s přibližně 15.000 studenty. Podle hospodářských novin *Il Sole 24 Ore* bylo roku 2007 vyhlášeno městem s nejzdravějším životním prostředím v Itálii. Od středověku má politické a náboženské styky s českými zeměmi. V letech 1545 - 1563 se zde konal Tridentýský koncil.

Historie

Údolí Adiže od Tridentu po Bolzano bylo od pravěku nepřetržitě osídleno, přes Brennerský průsmyk a Reschenský průsmyk tvořilo důležitou dopravní spojnici se Záalpím. Oppidum v Tridentu založili Keltové. Jako důležité strategické místo na cestě z Innsbrucku do Verony je dobyli Římané, vybudovali město a pojmenovali je *Tridentum* podle tří stříbrnosných hor. Latinsky Tri Dentum znamená "tři zuby", tyto hory se dodnes nazývají Doss Trento, Sv. Agáta a Svatý Roch. Na stěně radnice se dochoval gotický nápis "*Montes argentum mihi dant nomenque Tridentum*" (Stříbrné hory mi daly jméno Trident), připisovaný mnichu Fra Bartolommeovi da Trento, který zemřel roku 1251. Z období římské antiky se již dochovala kamenná architektura, vítězná brána císaře Augusta, základové zdivo dómské baziliky a amfiteátru.

Po pádu Západořímské říše roku 476 město trpělo nájezdy germánských kmenů Ostrogótů, Byzantinců, Lombardů a Franků. Panství se stabilizovalo až pod vládou římského císaře otonské dynastie Jindřicha II., který roku 1004 město opevnil a učinil sídlem biskupů (Tridentská biskupská kapitula). Roku 1027 císař Konrád II. ze sálské dynastie udělil městu pečeť s emblémem, který přetrval jako jeho symbol osm století. Dominantou města je od té doby biskupská katedrála svatého Vigília. Další monumentální stavbou je biskupský hrad Buonconsiglio, dnes sídlo dvou muzeí. Kolem roku 1200 se Trident stal důležitým centrem dolování stříbra, zejména z hory Monte Calisio (Khalisperg), a níže biskup Federico Wanga vydal první horní kodex Alpského regionu.

Roku 1407 tridentská šlechta a měšťané revoltovali proti biskupovi Jiřímu z Lichtenštejna, který své panství spravoval v letech 1390–1419 v kulturních a politických stycích s českými zeměmi. Vzbouřence proti církevní správě podpořili také venkované z ostatních částí regionu Trentino, v čele s tyrolským knížetem Fridrichem IV.

Celoevropský historický význam pro dějiny katolického náboženství má především Tridentýský koncil, konaný v letech 1545 až 1563, který ustanovil náboženská dogmata a předpisy protireformace. Ve dvou desetiletích, kdy koncil trval, se město stalo nejvýznamnějším centrem katolické Evropy a doznalo velkého stavebního rozvoje, zejména chrámové a palácové architektury stylu renesance. Trident se stal sídlem biskupů - duchovních

knížat, kteří ve svých rukou soustřeďovali také světskou moc, a patřili mezi hlavní stavebníky města. O mecenát umění se zasloužili především dva kardinálové, Bernardo Clesio a Cristoforo Madruzzo. Asi od roku 1700 bylo centrum města urbanisticky sjednoceno a dobudováno ve stylu baroka.

Autonomie biskupského města a biskupství skončili roku 1796 obsazením města vojskem Napoleona Bonaparta, který město roku 1806 připojil k Italskému království pod vládou svého bratra Josefa Bonaparta. Většina území byla roku 1815 anektována Rakouskou monarchií, pozdějším Rakouskem-Uherskem. Trident se stal sídlem místodržitelství pro Vlašské Tyrolsko („Il Trentino“). V 19. století začal rozvoj technických úprav krajiny, především přeložením toku řeky Adiže v roce 1858 a roku 1859 stavbou brennerské železnice pod nejvýše položeným průsmykem v Alpách. Městská architektura se proměnila novostavbami mnohopatrových správních budov a hotelů.

Po ztrátách Lombardie a Benátska s přilehlými pevnostmi čtyř měst (Mantova, Peschiera, Verona a Legnano), zůstala jižní hranice Rakouska-Uherska nechráněná. Proto v obavě z italského vojenského vpádu začala počátkem 70. let 19. století výstavba tridentské městské pevnosti.

Za první světové války v letech 1915 až 1918 byla (pevnost Trident s opevňovacím systémem fortifikací, střílen, podzemních chodeb a skladů využita naposledy. Po skončení války připadlo město, stejně jako celý region, na základě dohod ze Saint-Germain Italskému království. Roku 1943 Benito Mussolini obsadil provincie Tridentso, Jižní Tyrolsko a Belluno a připojil je k fašistické republice. Počátkem května 1945 se Trident stal místem tuhých bojů s Němci, tzv. Operace Alpenvorland. Ještě 2. května 1945, v den kapitulace wehrmachtu v severní Itálii, Trident zažil silné bombardování.

Památky

katedrála (dóm) svatého Vigilia, trojlodní románská bazilika s osmibokou kupolí nad křížením, v interiéru dochováno římské zdivo (krypta, sloupy) a části dvojího románského schodiště na ochoz; několikrát byla místem jednání tridentského koncilu.

Neptunova kašna - s bronzovou renesanční sochou, na Dómském náměstí

Biskupský hrad Castello del Buonconsiglio, gotická stavba z kamenného kvádříkového zdiva s válcovou obytnou věží Torre d'Aquila, v níž dal kníže biskup Jiří z Lichtensteina vymalovat cyklus fresek Dvanáct měsíců. Dnes zde sídlí muzeum.

kostel Santa Maria Maggiore (Panny Marie Sněžné), kolem roku 1520 vystavěl architekt Antonio Medaglia; sídlo přípravné kongregace tridentského koncilu

kostel sv. Petra a Pavla, románská stavba ze 12. století na místě římského amfiteátru a kaple, neogotická fasáda z let 1848-1850

kostel sv. Apolináře, románsko-gotická stavba na úpatí kopce Doss Trento

kostel sv. Vavřince, barokní stavba s románskou apsidou ze 12. století

kostel sv. Františka Xaverského, vrcholně barokní jezuitský chrám na via R. Belenzani; navrhl jezuitský architekt Andrea Pozzo roku 1711

strážní Zelená věž Torre Verde na řece Adiži; biskupské vězení, v němž byli vězni ponořováni do vody

Palazzo delle Albere, renesanční vila rodiny Madruzzo z doby kolem roku 1550, dnes sídlo Muzea moderního umění

Palazzo Pretorio, románský palác z 12. století vedle dómu, se zvonici Torre Civica ze 13. století, původně hlavní rezidence tridentského biskupa, nyní sídlo sbírky barokního chrámového malířství a sochařství

Palazzo Salvadori, renesanční palác z roku 1515

Palazzo Geremia, renesanční stavba s pozdně gotickým interiérem a malbami z konce 15. století

Palazzo Lodron, palác vystavěný pro účastníky Tridentského koncilu, s bohatou renesanční freskovou výzdobou

domy a paláce podél Via Prepositura

budova parního mlýna, technická památka z konce 19. století

Tak to chceme vidět...

Po shlédnutí a dokumentaci se pokoušíme opustit město. Daří se až na potřetí. Další cíl je u Lago di Garda za masivem, ve vedlejším údolí. Navigace nás posílá na silnici 1 třídy. Je dost do kopce a ještě skrz tunel.

Všichni tu jezdí jako zběsilí. Za tunelem odbočujeme k vyhlídce. Lenka je totálně zničená. Odpočíváme. Několikanásobným traverzem s mnoha úvratěmi bychom měli pohoří překonat. Je to vyložená brutalita. Lenka tvrdí, že nahoru neujede ani metr. Ani tak jí nevadí převýšení, jako všichni idioti, co tu lítají jak splašení. Pravda je to o strach. Ale jak z toho...

Nějakou dobu, zatím co se Lenka pokoušela polapit alespoň nějakou sílu, jsem vzal GPS a začal s ní rozmlouvat na téma "ved' nás jinudy, prosím, nebo uvidíš!". Pochopila a nabídla jinou alternativu. A sice zpět do města a pak podél řeky na Rovereto. Pak odbočkou vpravo a přes pohoří přímo k jezeru. Tak dobrá.

Sjeli jsme dolů a podél řeky pokračovali. GPS nás vedla nejprímějším možným směrem. Potíž byla v tom, že máme za sebou 90 km a Lenka nějak nemůže.

Často odpočíváme a najednou je tu Stovka. Lenčina první v životě. Poblahopřál jsem jí a ubezpečil, že jedeme dál.

6 km před Roveretem zastavujeme na odpočinek. Dál se nám nechce. Průzkumem se ukázalo, že na druhém břehu řeky je hospoda. Píší tam BICIBAR. Že by? Ale tak jo. Je třeba oslavit tu stovku....

Hospoda se moc povedla. Dali jsme si špagety a pivooo...

(každý správný závodník, má na noze převodník...)

Večer byl velmi pěkný a to i zásluhou vrchního, kterého jsme zajímali. Prý byl před dvěma lety v Česku. No pak tu byl čas úklidu a zvedání židlí. Zaplatili jsme a přesunuli se ke stezce, kde jsme měli vyhlídnuté místočko na spaní. Je po deváté hodině večerní, provoz je na nule, nikde nikdo, tmavší šero, postavit doupě není problém. Jen mi dělá starost železnice, která je 10 metrů od nás. Je sice za plotem, ale od hluku nás to moc neochrání.

A taky jo. Každých 10 až 15 minut tudy jede vlak. Ale jsem tak unaven, že si pamatuji třetí probuzení a pak už nic...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
plácek u stezky	42	113	104	17	35 - 11

Ráno 1.7. pondělí

Probudili chudáčka!!! Je půl šesté!!! Ano, spíme v místech, kde by se to asi nemělo, ale na druhou stranu to zas nebude tak horké. Ukecal jsem vstávání na šestou. Pak jsme všechno sbalili a přesunuli se na 50 metrů vzdálené lavičkoviště, kde s plnou parádou vypukla snídanež.

Dig.

Jedeme na Lago di Garda. Má to být vzdálené asi 18km. Dig tvrdí, že do brutálního kopce. Uvidíme. Jedeme přes Rovereto, kde jsme doplnili zásoby, hlavně pítí.

Pak přes Mori, kde jsme pomlsali jogurtiky na lavičce, za libých zvuků sekačky. Pořád jsem čekala, kdy přijde ten "stoupák". Pravda nějaké stoupání přišlo, ale více jsme se vezli směrem dolů. Ještě jsme projeli kolem Lago di Loppio - přírodní rezervace,

pak trochu do kopce, po vrstevnici

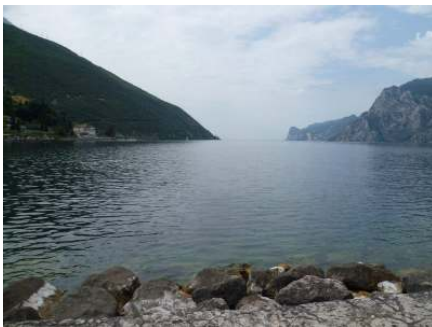

a hurá dolů z kopce do Riva di Garda. Jede se úplně nejskvělejc.

Leg.

Mašinka je jak utržená ze řetězu. Ale přes 80 jsem ji nepustil. Za 3 minuty jsme dole. A jsme v úplně jiném světě. Připomíná to tu přímořské letovisko. Ale proti tomu žádná, je to tu pěkný.

Zasedli jsme na lavičce na molu a pozorovali okolí a hlavně scenérie. A pak za lavičkou zastavili na kolech on a ona. Tipnul bych si, že byli starší, než my a nalehko. Zajímali jsme je. A hele, oni to Češi. Popovídali jsme si a pak s přáním šťastné cesty odjeli.

Riva del Garda

Z Wikipedie, otevřená encyklopedie

Riva del Garda

poloha

zeměpisné souřadnice: 45° 53' s. š., 10° 50' v. d.

nadmořská výška: 70 m n. m.

časové pásmo: GMT+1

stát: Itálie

oblast: Trentino-Alto Adige

provincie: Trentino

v oblasti Riva Campi, Pregasina, Rifugio Capanna Grassi, Rifugio Nino Pernici, San Nazzaro, Sant' Alessandro, Varone

rozloha a obyvatelstvo

rozloha: 42 km²

počet obyvatel: 15 246 (2007)

hustota zalidnění: 363/km² obyv. / km²

správa

status: město

oficiální web: www.rivadelgarda.it

Riva del Garda je město v Itálii v provincii Trentino, ležící severně od jezera Lago di Garda. Město je krátce známé jako Riva. U města jsou vinice.

Historie

Riva del Garda patřila do Benátské republiky. Po rozpadu Benátské republiky patřila k Rakousko-Uhersku a od roku 1918 patří k Itálii.

Geografie

Riva del Garda leží na severozápadním rohu jezera Lago di Garda asi 70 m nad hladinou moře. Město se nachází na jižním rohu Alp, blízko Dolomit. Nachází se mezi Monte Rocchetta na západě a Monte Brione na východě.

Zajímavá místa

Ve hradu nazvaném "Rocca" se nachází městské muzeum. Hrad se nachází u jezera a je obehnan vodním příkopem a vybaven padacím mostem.

Geologicky zajímavá místa jsou u jezer Lago di Tenno a Lago di Ledro (kde se nachází paleoetnografické muzeum) a vodopády Varone.

Sporty

Riva je oblíbeným místem pro horskou cyklistiku, vede odtud několik cyklistických tras. Díky větru Ora, který fouká každý den odpoledne je Riva ideálním místem pro windsurfing. Oblíbená je také turistika a horolezectví.

Za nějakou dobu jsme se zvedli i my. Je krásně, svítí slunce a teplota připomíná horko. Nedošli jsme daleko. Asi za 200 metrů je možné zaparkovat kola a po schůdkách sejít k vodě. Lenka se chce v Lago Di Garda vykoupat. Já už jsem to zažil. Ale to bylo podstatně tepleji a hlavně už několikátý týden. Teď je voda ledová. Já jsem do ní vešel do hloubky po stehna. Lenka namočila palec. Hmm, tak nic.

A nebo přece?

Pojedeme dál.

Po silnici na levém břehu, skrz mnoho tunelů, s výhledy na jezero a pěkně zvolna. Je to velmi pěkné. Dojeli jsme až na místo, kde před lety rozbil noční tábor Hells. Sjeli jsme k vodě a ...

Takových změn... Tak třeba je to tu celé vybetonované, udělaná stezka, zpevněný svah k silnici, všechno velmi pěkně upravené. Dneska bychom tu doupe nepostavili...

Vykoupali jsme se. Tedy já jsme se vykoukali. Lenka mě vyhecovala a sama skončila s namočenýma nohama s bídou po kolena. Na druhou stranu, bylo to příjemné. Tedy to opouštění vody. Vstup do ní mi připomínal potápění v žiletkách. Je to tu studenější, než Inn. Na úplný závěr jsem si namočil triko a jsem.

K jízdě jsme použili novou stezku hned u vody. Jelo se skvostně. Až na to, že bylo půl druhé a Lenka pokřikuje cosi o obědě. Já s tím nemám problém. Zvlášť když jsme zastavili u pizzerie.

Rozhodování nebylo dlouhé a tak o 5 minut později sedíme v kryté zahrádce a objednáváme si pizzu a pivo. A je u toho sranda. S obsluhou hovoří Lenka. A nějak to přišlo, že začala volně přepínat mezi jazyky a vrchní na zlomek sekundy nepochopil. Ale pak se chytil a bylo to v pořádku. Pravda, já jsem zprvu přepínání mezi jazyky nezachytil. Až když se vrchní začal smát, došlo mi, že co Lenka řekla, není úplně standardní angličtina a ani němčina.

Přinesli nám objednané. Shrnuli jsme to do Chuťového orgasmu. Velmi dobré a porce akorát. Vynikající.

Po jídle ještě odpočíváme a pak vzhůru na cestu. Pravda, ne moc daleko. Hned za podnikem je kus přístupné pláže. Je tu docela plno. Ale místočko pro nás se našlo. Lenka samozřejmě vypráví o koupání. Pravda, vlezla tam a dokonce potopila ramena. Ale až po mohutné nátlakové akci. A pak spolu s Italy provozujeme siestu. Má to malý háček. Usnuli jsme. A to na přímém ostrém slunci.

Následky zjišťujeme po probuzení. Na neopálených místech jsme poněkud rudí. Nejdříve jsme tedy zase vlezli do příšerně ledových vln z důvodu ochlazení a pak po oschnutí jsme použili mazací chemii na člověka. A kromě jiného se zase dáváme na cestu.

Mnoho kilometrů se pohybujeme po břehu jezera. Výhledy jsou pořád pěkné, zejména na slibné Italky bez horních dílů plavek. Na detailní pohledy jedeme však moc rychle. A zajímavé je, že pokaždé, když mjíme nějaké takové zajímavé panorama, jedeme podstatně rychleji než při nudných pohledech na okolní krajinu. Aha, ještě maličkost - přejezd jako vedoucí skupiny řídí Lenka...

Stezky zde nejsou v nejlepším stavu a tak používáme hlavně silnici. Nepříjemný je dost hustý provoz. Navíc hlavně Italové, nás míjejí v těsné blízkosti. Opačný extrém jsou

Němci, kteří dokáží jet i deset minut za námi než se odhodlají předjet. A to taky pěkně znervózňuje.

Není to tu po rovině. Silnice stoupá a zase klesá, jednou mírně, jednou prudce. Lenka by kňučela, že už nemůže, ale nemá na to sílu.

Nad městem Garda jsme zastavili na jeden z mnoha odpočinků. Někde poblíž už budeme jezero opouštět a budeme muset zdolat nějaké kopce, abychom se přiblížili k Veroně.

Dig.

Dojždíme do Bordelina, kde opravdu musíme do kopce a to hned do několika. Když vyjždíme asi třetí, otevírá se před námi malé náměstíčko s kostelem a hádejte čím? Pivním barem. Tak tam si dáme pauzu... a něco dobrého - pivo. Číšník je velice ochotný, mluví velmi dobře anglicky. Pivo přichází "za 4 minuty". A nejen pivo, ale i další dobrotky - chlebičky na uvítanou, třešně a špendlíky od místního bosse - postaršího 84-letého pána, který si nás chce uctít. Pak ještě nějaký michaný koktejl s proseccem. Ani my se nenecháme zahánět. Dig vytahuje domácí slivovici a nabízí vrchnímu a panu Mariovi. Bylo to příjemné, ale čas pokračil a chce to popojet a najít nocleži.

Jedeme kousek a za velkou křížovatkou nacházíme odbočku k vinici. Tam to vypadá klidně, tady zůstaneme.

Leg.

Jo, místečko dobré. Jen jsme poněkud znervózňeli, když po setmění vzplál oheň. Buď je blízko, nebo je opravdu velký. Není jej však slyšet a co víc, vypadá to, že je obsluhován několika lidmi. Ti nás vidět nemůžou a tak si výjevu přestáváme všimnout.

Dneska nestavíme. Je pěkně a pršet snad nebude. Tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Ronchi	81	191	78	15	40 - 18

Ráno 2. 7. úterý

Zase mě vzbudila!!! To snad není možné! Ona se v tom snad vyžívá... Prý vstávej, Je čas jako do práce. No to jsem z toho fakt odvázaněj!

Snídáme, balíme, odjíždíme.

Je po osmé hodině a začíná být horko. Trochu se to tu vlní, ale nic významného. V další vesnici jsme doplnili picí i mycí tekutiny a od Verony nás dělí nějakých 16 km.

Pořád se škrabeme nějak nahoru. Kudy pojedeme, nechávám na GPS krabičce. A zdá se, že to narozdíl od její předchůdkyně myslí dobře a vede nás mimo hlavní silnice. V jednom místě nám dokonce dala vybrat. Zvolili jsme cestu možná víc do kopce, ale zato bez provozu.

Za nějakou dobu se terén zlomil a padáme dolů. Jede se skoro skvostně. Skoro proto, že tady mají rozbité sinice. V tomto duchu jsme proletěli nějakým městem. Fofr, jakým jsme byli zase venku, byl neuvěřitelný. Podle palubních přístrojů to byly dlouhé 4 km. No pak byla rovina. Upalovali jsme 25 km/h a než jsme se rozkoukali, ocitli jsme se na hranici Verony. A mazali jsme dál do centra nezměněnou rychlostí. Pokud nepočítáme několik zastavení na semaforech. A jsme skoro v centru.

Verona

Město Romea a Julie, milenců veronských. Město antických památek a živé obchodní středisko. Historie a krásy Verony, Památky, Město Romea a Julie, Výlety do okolí

Verona má dnes dvě stě padesát tisíc obyvatel a řadí se k nejbohatším a nejvíce prosperujícím městům Itálie. Starobylé místo láká svými památkami a historií. Turistům zde například ukazují balkon, na který se údajně Romeo vyšplhal za svou Julií.

Historie a krásy Verony

Dějiny města sahají až do keltských a etruských dob. Rozkvět zažila Verona za římské říše, kdy se stala prosperující kolonií. Svou důležitost si udržela i v raném středověku, ve 12. a 13. století pak byla samostatným městským státem. Poté však vystřídala mnoho vládců od místních rodů, přes Benátčany, Francouze, Habsburky, až do připojení ke sjednocené Itálii. Verona tak uchovává památky od antických přes středověké až po renesanci a baroko.

Samotné historické město je veliké a leží na řece Adige, přes kterou se klene mnoho mostů (jen v centru je jich 10). Kolem starého města se zachovaly původní hrady, které vymezují samotné centrum. Na důkladnější prohlídku si vyhraďte dva dny. Ale i za jeden den si můžete prohlédnout to nejzajímavější ve městě.

Památky

Především to je velká římská aréna (amfiteátr) z 1. století po Kristu. Tak jako v Kolosseu v Římě, i zde se kdysi konávaly gladiátorské hry, dnes zde můžete navštívit „jen“ koncerty či divadelní a operní představení. Za prohlídku ale určitě stojí, i bez krvavé podívané, zdejší amfiteátr, je třetí největší (po Kolosseu a amfiteátru u Neapole). Leží navíc na krásném a rušném **náměstí Piazza Bra**, které samo o sobě stojí na prohlídku.

Druhou perlou Verony je **románský kostel San Zeno Maggiore** pocházející z 12.-13. století. Stojí na tichém náměstí na okraji starého centra nad hrobem patrona Verony, svatým Zenonem, prvním místním biskupem. Jedná se o jeden z nejvíce zdobných kostelů v severní Itálii. Pokud jedete do Itálie poprvé a tento chrám je první, který spatříte, můžete být překvapeni, jak moc může být kostel vyzdoben... Nenechte si ujít zvláštní dřevěný strop, také dveře s bronzovými reliéfy a románský mramorový portikus nad nimi.

Při procházkách po městě je ale určitě ze všeho nejatraktivnější náměstí **Piazza delle Erbe** a **Piazza dei Signori** (leží hned vedle sebe). V jejich okolí lze nalézt množství paláců, pomníků a kostelů. Vše dohromady s řekou a mosty dává neopakovatelné kouzlo a atmosféru Verony. Při procházkách lze dojít i k starému římskému divadlu, ze kterého je výhled na celou Veronu, řeku a mosty.

Verona nabízí ještě další památky a lákadla, například Castelvechio s významnou obrazárnou a muzeem, atraktivní je však především svým charakterem a atmosférou, danou též tím, že leží už na úpatí **pohoří Monti Lessini**, které již na severní straně přiléhá k Dolomitám.

Město Romea a Julie

Většina návštěvníků nechce při prohlídce vynechat místa spojená (údajně) s Romeem a Julií (rodiny Capuletů a Monteků). Nejznámější je **Casa di Julietta** s Juliiným balkonem. Existuje ale též mnohem méně známý **Casa di Romeo**, jen nedaleko od *Juliina domu*.

První památka je nějaká Porta...

Pěkné. A za pár metrů je opravdické centrum. Piazza Bra. Je tu Aréna. Prý třetí největší na světě. I bych tomu věřil. Fakt je velká.

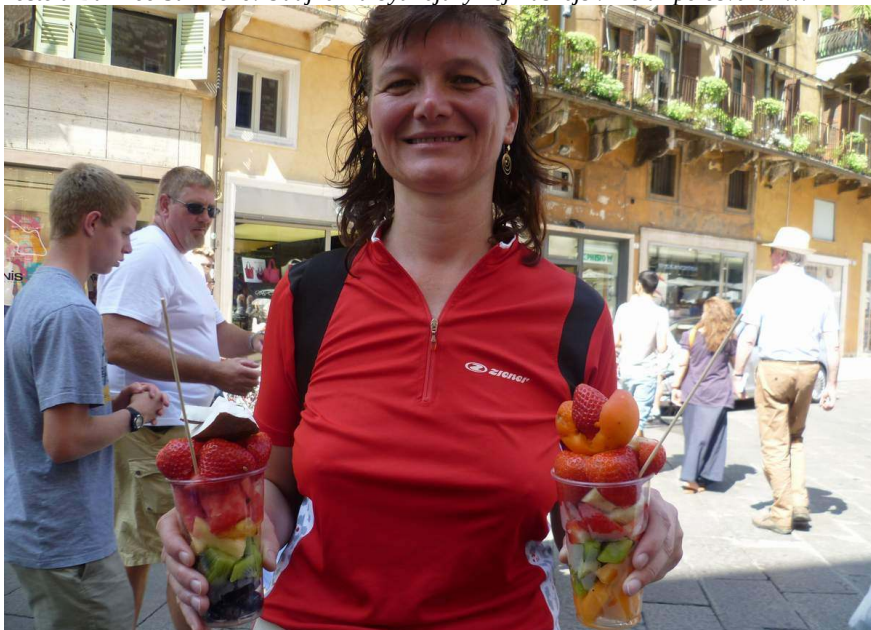

Nezapomněli jsme navštívit nejvykřičenější památku Verony, slavný Juliin balkón. To je ten, na který vyšplhal Romeo. Tedy asi, možná, snad. Kdo ví, kde k tomu Shakespeare přišel. Na druhou stranu už chápu, proč s tím všichni dělají takové caviky. Ten balkón je ve třetím patře a pod ním je holá, hladká fasáda...

Má to malinkou pihu. Všechno je to tu pod lešením. No nic. Ještě popojedeme ke kostelu Basilico San Zeno. Údajně má být nějaký nejkrásnější. Ale až po osvěžení...

Je vedro. Ulice žhnou, není kam utéct. Za pár minut jsme u objektu. A ano, jsme přeborníky ve vyhledávání zadních vchodů. Ale jinak dobrý. Objeli jsme to a průčelí mají opravdu pěkné. I uvnitř je to zajímavé.

Ale už by to chtělo popojet dál po trase. Je 13 hodin, vedro jak v peci. Předpokládám, že mimo město nebude tak strašně, a kdyby jo, tak zastavíme v nějaké díře v hospůdce.

Odjíždíme. Jedeme po malé hlavní, jediné malé silnici v okolí. Jezdí tu spousta aut a docela to švihaj. Je pravda, že se nám vyhýbají a než to udělají, naznačí, co bude v nejbližších sekundách následovat. Přesto se jede mizerně. Rychlost je sice kolem 25 km/h, ale je strašně horko. Palubní teploměr ukazuje 47°C na sluníčku. Je to hnus. A vysiluje to.

Po sedmi kilometrech zastavujeme u malého hotýlku. Jde nám hlavně o hospůdku v přízemí.

Ochladili jsme se, dali dvě pívka a zase pojedem. Není tu nic zvláštního. I když interiér je pěkný.

Vyrazíme do vedra. Teprve rychlost nad 25 km/h chladí. Lenka se v pohodě drží. Všechno je ku prospěchu až na maličkost. Od jednoho drsnějšího sjezdu z chodníku ve Veroně se mi nepravdělně vyháková zadní hák u levé přední brašny. Je třeba oopravit, a proto zastavujeme na odpočívadle.

Oprava proběhla zdárně, avšak tím, že jsme stáli, jsme se totálně přehřáli. Rozjezd byl opravdu zlý. A nešlo to. Asi za kilometr znovu stojíme a zobeme nějaké sladkosti, protože nám paradoxně chybí energie na chlazení.

Ani další rozjezd nebyl moc veselý. Vedro je na padnutí, nejede to. A tak jsme po pár kilometrech usoudili, že nejeňže odbočíme z hlavní pryč, ale jakmile to bude možné, zastavíme ve stínu. I stalo se.

Stromy, mlýnský náhon, stín, lehký pohyb vzduchu. Vyndali jsme karimatky a dali se do odpočívání. Zase to mělo mínus. Pustili se do nás místní hmyzáci. Zde jsou zastoupeni hlavně muchničkami. A koušou a žerou. Mrchy!!!

Nic, pojedeme. Je čtvrt na šest a horko vůbec neopadlo. Jedeme teď po vedlejších a je to o hodně lepší. Tu a tam dokonce projíždíme stínem pod stromy.

Dojeli jsme do vesnice Bon Ferarro a nějak se nemůžu dohodnout s GPS kudy dál. Lenka si vyžádala oddych. Je nějaká vyřízená.

Po nějakém čase jsem došel k závěru, že je Lenka přihřátá... Pardon - přehřátá. Špatně komunikuje a těžko se mi z ní páčí, o co jde. No, nejde to řešit jinak, než pívkem a hospůdkou s toaletou. A jídlem. A tak po druhém pokusu máme pizzérii na konci zastrčené, slepé uličky.

Stáli jsme přes půldruhé hodiny, dali si pizzu, pivo a kafe. Jo a na toaletě očistnou a chladící kůru. No fajn, ale venku je pořád na chcípnutí.

Pokračujeme v cestě. Mají tady krásnou stezku se zastaveníčkama a kromě laviček tu mají pítka. Akorát mi není jasné, proč každých 100 metrů jsou zábrany. Aha, už to vidím. Na jednom zastaveníčku jsme zastavili, použili pítka a přečetli si ceduli. Oni to tu píšou. Jsme v klidové zóně a kola zde smí jezdit max. 10 km/h. No to muselo být pako, co tohle vymyslelo. 10 km/h je téměř pádová rychlost...

Pokračujeme po stezce a zábrany bereme jako trénink na obří slalom. Už nám jdou projíždět jen s malým zpomalením. A tak si jedeme, slunce se kloní k západu, vedro opadá a je dobře. Až do chvíle. Kdy jsme přijeli na dlouhém rovném úseku k zábranám a za nimi nic. Je tam pole.

Tak nic, obracíme se a jedeme nejbližším výjezdem ven z cyklostezky, dále ven z vesnice podle navigace pořád směrem na Mirandolu. Při výjezdu na další most, jsme si všimli sjezdu na druhé straně, který míří někam do pole s kukuřicí. To je místo našeho noclehu. Sice jako obvykle je slyšet blížká silnice i železnice, ale jinak jsme zde celkem ukryti před vesničany či jinými pozorovateli. A že by šel někdo ráno s traktorem do kukuřice, je v současném stupni její zralosti vysoce nepravděpodobné.

Dig.

Kuřičky jsou malé žluté a sladké - velmi občerstvující. Leg.

Po večerní hygieně, která nám udělala vskutku dobře, hurá do postele... tedy na karimatku...

Je dost teplo, takže doupě nestavíme. Jediné, co zde dost vadí, jsou komáři. No nic. Zkusíme repelent. Částečně pomáhá a částečně to musíme zaspát. Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Roncanova	45	261	69	16	43 - 24

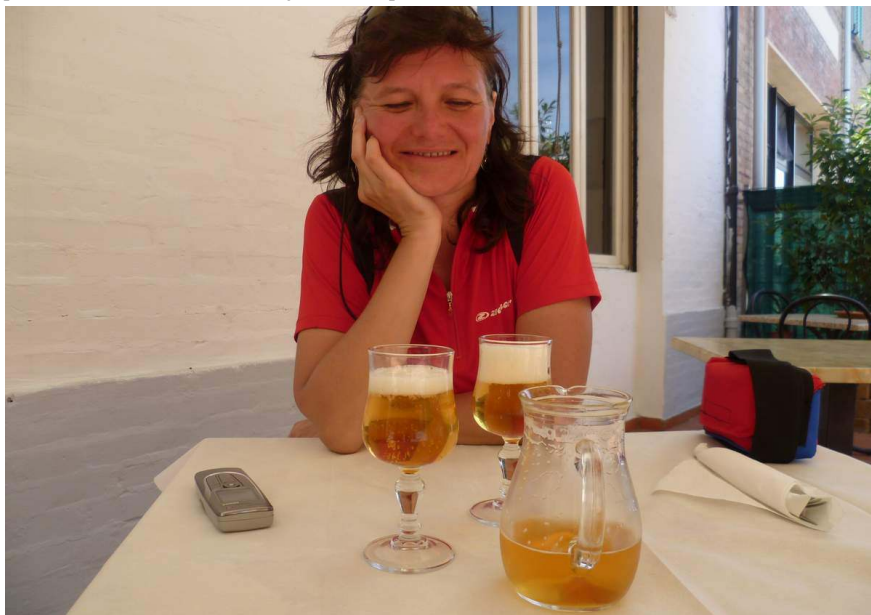
Ráno 3.7. středa

Teda moc jsem toho nenaspal a ráno mě probudil Lenčín nevypnutý budík. A samozřejmě Lenka, která se už třese na snídani a odjezd. No tak dobrá. Snídáme, balíme, odjíždíme.

Zase je vedro, fouká teplý protivítr. Nejedeme daleko. Přesněji celý kilometr. A je tu supermercato, kde doplňujeme zejména tekutiny. Tak, ještě ranní jogurtík a jedem.

Oproti včerejšku je podstatně lépe. Slunce je za bílými mraky, tedy není takové horko. Jede se dobře. Fouká vítr proti. Za normálních okolností bych mu sprostě vynadal. Ted' jsem rád, protože aspoň trochu chladí. Silnice je docela hlavní a jede po ní spousta aut. Vede naprosto nekrytým terénem mezi políčky se vším možným. I rýži jsme viděli. Akorát vesnice tu jaksi nejsou.

Za 30 km zastavujeme v Mirandole, kterou jsme úspěšně překřtili na Mirandu alias Mirrabella. Malé příjemné město, Zajímavé je tím, že to mají pizzerii Falco a tedy oběd. ... zase pizza... a srandovně podávání piva. Požádali jsme o půllitr. Mysleli jsme tím pro každého. Přinesli skleněný džbánek pro oba...

Nakonec jo, dobrý. K vedlejšímu stolu přisedl mladík cca 30 a povídal něco o nás a bláznech. Z něho pak vypadlo, že dělá sjezdy v Dolomitech a že si téměř ulomil dva prsty. A pak kdo je tu blázen...

Následoval přejezd do Bologne. Krátce za městem jsme ještě použili flákátka. To byly kamenné lavičky ve stínu vzrostlých stromů dovybavených pítkem. Je horko. A tak si tak odpočíváme a najednou směrem od města přiběhli dva chlapi. Byli jen v trenkách, tekli z nich pot, ale pravda, těla měli velmi pěkně stavěná. Štíhlí, svalnatí, ale zase tak akorát. Doběhli k pítku, vykoupali se pod ním a začali jsme je zajímat. Lenka jim zarecitovala odkud a kam a páni velmi znale a uznale pokývali, vyjádřili sympatie, rozloučili se a odběhli do vedra.

Ještě chvíli jsme se flákali, Lenka by řekla, odpočívali a nabírali síly a pak se vydali vstříc dalším kilometrům.

Celá cesta probíhala v klidu a jelo se docela dobře. Slunce zalezlo za opar a udělalo se chladněji. Rychlost se ustálila na 20ti km/h.

Tu a tam děláme krátké pauzy, jede se dobře. Delší odpočinek byl u nějaké benzínky, kde kromě ležení na obrubníku jsme si smlsli na výdobytku Algidy. Konkrétně produkt Magnum.

Pak se zase jelo. Nastala odpolední špička a všude jezdí spousta aut. Fyzicky se jede dobře. Psychicky je to horší. Navíc se mi chce za roh a tady to nejde. A tak vyhlížím jakoukoliv odbočku, kde bude minimum zástavby. A povedlo se. Navíc tam měli osamělý strom. Celý náklad jsem tam složil a chystal se vrátit k Lence, která zůstala na začátku odbočky. Než jsem stihl nasednout rozjet se a provést obrát, zastavilo u mě auto. Dva starší manželé. A kam jedu a jestli něco nepotřebuju. Doporučili mi použít pro dojezd do Bologne tuto silnici. Akorát, že kopec nahoru ne, uhnout, kopec dolů ne, uhnout. No to jsem zvědav, jak tohle budu hledat. Auto odjelo.

Pomocí velmi zuřivé gestikulace na značnou dálku jsem přivábil Lenku. A protože jsem úplně nepobral kde se čemu vyhnout, svěřil jsem nás krabičce GPS. Ta se úkolu chopila a vedla nás k úplně spokojenosti prázdnou silnicí. Bohužel jen dva kilometry. Pak nás navedla zpět na hlavní. No nic, už jsme skoro ve městě, nějak to zvládnem.

Bologna je dlouhá jak troje Lovosice. Až na hranice historického centra vede čtyřproudovka a je v obou směrech plná aut. Chvillemi vede vedle stezka, avšak kvalita je velmi pofidérní. Používáme hlavně silnice. Také jsem se poitalstil. Pochopil jsem jak zdejší cyklisté, křižovatky a semaforey. A vyplatilo se. V jednom místě jsme potřebovali najet z nejpravějšího pruhu do nejlevějšího a odbočit doleva. Pro hustý provoz se to nepovedlo. Naštěstí jsou tu semaforey, na nich červená, auta zpomalují a zastavují. Nacpal jsem nás před ně úplně doleva. Nikoho to nevyvedlo z klidu. Udělat to u nás...

Krabička nás navedla do úplného centra. Ještě několikrát jsem použil nabytou italskou dovednost v dopravě a zastavujeme na náměstí.

Je to tu nějak slavnostní, v čele je obří plátno, pódium a před ním cca 1000 míst k sezení na plastovo-kovových židličkách. Dig.

Bologna

Z Wikipedie, otevřené encyklopedie

(Boloña) Bononia

Piazza Maggiore a basilika San Petronio

vlajka

poloha

zeměpisné souřadnice:	44° 30' s. š., 11° 20' v. d.
nadmořská výška:	54 m n. m.
stát:	 Itálie
oblast:	Emilia-Romagna
provincie:	Bologna

rozloha a obyvatelstvo

rozloha:	140 km ²
počet obyvatel:	382 784 (2011)
hustota zalidnění:	2734 obyv. / km ²

správa

oficiální web:	www.comune.bologna.it
telefonní předvolba:	+51
PSČ:	40100

Bologna [boloˈɲa] IPA (emiliano-romagnolsky *Bulłggna*; česky *Boloňa* či *Boloň*) je hlavním městem regionu Emilia-Romagna a její provincie Bologna, toto staré město je také středem oblasti, kde se nejvíce mluví emiliano-romagnolským (*Emigliñ e Rumagnól*) dialektem italštiny.

Starobylé univerzitní město je i v současnosti cílem mnoha studentů, kteří mu dodávají kulturní bohatství a nové alternativní názory, jež jí mohou závidět mnohá světová města. Bologna je proslavená také svými věžemi.

Historie

Bolognu založili zhruba v 6. století př. n. l. Etruskové pod jménem **Felsina**. O 200 let později zde žili keltští Bójové, od nichž má město své (latinské) jméno Bononia. V roce 189 př. n. l. oblast ovládli Římané, kteří z ní vytvořili svoji římskou kolonii, která byla později zničena Langobardy a Franky.

Bologna byla jedním z hlavních center obchodu díky síti kanálů, které umožňovaly přepravu velkého množství zboží. Ve středověku se Bologna stala centrem vědění. V roce 1088 byla v Bologni založena univerzita, která je považována za nejstarší v Evropě. V období renesance (od roku 1506) byla významným městem papežského státu.

V Bologni se narodil vynálezce bezdrátového telegrafu Guglielmo Marconi a Luigi Galvani zde při pokusech s žabími stehýnkami objevil základní zákony elektrického proudu. 2. srpna 1980 byl na hlavním nádraží spáchán velký bombový útok, známý jako atentát v Bologni.

Současnost

Bologna se někdy nazývá „Červená Bologna“ kvůli převaze cihlových budov. Historické centrum Bologni je pozoruhodné středověkým rozvržením ulic, věžemi a budovami v odstínech červené a oranžové. Působení města je umocněno elegantními a početnými podloubími (italsky *portici*, bolognsky *pòrdg*). Říká se, že přezdívkou „Červená“ si Bologna vysloužila také svoji levicovou politikou. Až do zvolení starosty z pravého středu politického spektra v roce 1999 bylo město historickou baštou socialistů a komunistů. Strany levého středu získaly křeslo starosty zpět v roce 2004.

Univerzita

Boloňská univerzita byla založena roku 1088 a je patrně nejstarší samosprávnou univerzitou na světě. Její význam spočíval hlavně v tom, že se zde začalo studovat Římské právo, což zásadně ovlivnilo právní kulturu celé Evropy. Ve středověku byla důležitým centrem intelektuálního života. Mezi její absolventy patřil například Dante Alighieri, Francesco Petrarca, Erasmus Rotterdamský, Mikuláš Koperník nebo Tomáš Becket. Bologna je stále důležitým univerzitním městem pro všechny vědecké obory a během akademického roku se počet obyvatel zvýší ze 400 000 na téměř 500 000.

Pamětihodnosti

Historické centrum, památková rezervace o rozloze 142 ha, patří k největším v Evropě a přes poškození bombardováním za války má velké množství středověkých, renesančních i barokních památek. Typická jsou četná podloubí v celkové délce 38 km. Symbolem města jsou „Dvě věže“ (*Asinelli* o výšce 97 m a šikmá *Garisenda*, 48 m), spolu s dalšími asi 20 věžemi pozůstávají raně středověkého města, kde jich bylo téměř 100.

Piazza Maggiore je střed města, kde stojí:

Gotická basilika *San Petronio*, založená 1390 a nikdy nedokončená, je délkou 132 m, šířkou 69 m a výškou klenby 45 m pátý největší kostel na světě

Palazzo dei Notai

Piazza San Stefano s komplexem sedmi románských kostelů, původně z 5.-8. století, přestavěných v 11. a 12. století:

Basilika *San Vitale e Agricola*

Osmiboký chrám *Božího hrobu*

Kostel *Ukřižování* nebo sv. Jana Křtitele a další

Ve městě je mnoho gotických, renesančních a barokních paláců a řada honosných sloupových náhrobků ze 13.-15. století.

Doprava

Bologna má mezinárodní letiště G. Marconiho se 6 miliony pasažérů ročně a je významný železniční uzel: hlavní nádraží odbaví asi 5,8 milionu cestujících ročně. Město leží na křižovatce dálnic A 13 a A 14 a blízko dálnice A 1. Městskou dopravu obstarávají autobusové linky.

Kuchyně

Bologna je vyhlášená svojí kulinářskou tradicí. Místní bohatá kuchyně se vyznačuje jídly z masa a sýrů. Důležitou součástí místního jídelníčku jsou, stejně jako v ostatních městech oblasti Emilia-Romagna, uzeniny z vepřového masa, především prosciutto (šunka) a mortadella. Místními specialitami z těstovin jsou dobře známé tortellini ve vývaru, lasagne a tagliatelle al ragù. Je nutno podotknout, že známé boloňské špagety ve skutečnosti s Bologni nemají nic společného: jsou výmyslem komerční světové kuchyně.

Chvilí odpočíváme a kocháme se pohledem na starobylé náměstí.

Poté se rozhodujeme najít něco, kde se dá ochutnat místní víno. Jedeme ven z centra směrem na Cesenu. Po krátké době nás zaujal menší bar, kolem kterého projíždíme. Vypadá to na občerstvení se Sicilskými specialitami a grilovanými kuřaty. To nás zaujalo. Mají zde stolečky venku na ulici v podloubí. Zde se posadíme. A taky bufet s různými malými dobrotkami ve stylu sněž kolík chceš a k tomu sklenice vína v ceně 5 euro. Nemohli jsme odolat.

Jídlo bylo opravdu dobré a vínko taky. Takže jsme přidali ještě láhev. Sdíle se tu hezky, hraje hudba - něco z 80 let. Velmi příjemné... No ale je třeba se rozloučit, vyjet ven z města a najít místo na spaní.

Leg.

Jedeme ven. Ulice se vyprázdnily, jakmile se setmělo. Tedy co se týče aut. Lidí je venku pořád dost. Opouštíme hranice Bologny, přejíždíme jednu vesnici, druhou, třetí... Nikde nic, co by se nám líbilo z hlediska noclehu. Odbočujeme mimo hlavní a nacházíme odbočku s kamenitou cestou. Vypadá to slibně. Ale co to slyšet v dálce? Že by vlak? Ano je to vlak. A taky jsou slyšet auta od silnice, ale jinak to jde. Ukládáme se kousek od kukuřičného pole. Doupě se nám stavět nechce, ale plachta je v pohotovosti.

Dig.

Ále v noci... No jo, nedá se nic dělat. Stavíme doupě, neboť to vypadá, že začne pršet. A opravdu se rozpršelo. A pak to začalo znovu. Že co? Komáři. Potvory jedny. Štípou jako zběsilé a to tak, že zaležáme do spacáku, i když je vedro.

Leg.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Ozzano Dell emilia	34	369	107	17,6	42 - 23

Ráno 4. 7. čtvrtek

A ráno - kolik že je hodin? Půl šestě... Probouzí nás traktor. Jede kolem, zastavuje a pak zase odjede. Uf. Tak ještě na chvíli si zdřímnu. Leg.

Další probuzení je v sedm. Je to běs. Pomalu připravujeme snídani,

balíme a při kontrole technického stavu zjišťuju, že je Lenka velká šikulka. Již podruhé v této sezóně přetrhla šroub poutající nosič k rámu kola.

Naštěstí jsem minule na opravu neměl nic kvalitního a tak se dá do dříku šroubovákem vyšramat šlic a zbytek šroubu z díry vyšroubovat. Oprava proběhla zdárně. Dobalili jsme a vzhůru na cestu. Dnes bychom rádi dojeli do Ceseny, jednoho z cílů Expedice.

Vyjeli jsme na hlavní a nějak nechápu. Lenka v duchu včerejšího pozdního večera do toho šlápla a já nějak nestihám rozjezd. A pak upalujeme mezi 25 a 30 km/h. Je horko, naštěstí slunce je za oparem. Jede se báječně. Do 20 km vzdálené Imoly jsme vletěli asi za 40 minut. Než jsem se rozkroukal, je na tachometru 35 a Imola daleko za námi.

Imola

je italské město v oblasti Emilia-Romagna, tradičně je považována za západní bránu do historického regionu Romagna.

Historie

422 Imola se stává sídlem papeže

6. století Zničení města „Forum Corneli“ Langobardy, nově založené město „Imola“

11. století Imola se stává svobodným městem

1262 až 1292 je město pod nadvládou města Bologna

14. století postavení pevnosti „Rocca“

1424 až 1438 pod nadvládou rodiny Visconti z Milána

1502 Leonardo da Vinci se zdržuje ve městě a zpracuje plány města

1504 součást Papežského státu

1861 součást Italského království

Patronem města je Svatý Kasián.

Ve městě, na autodromu Enzo e Dino Ferrari se odehrává závod Formule 1 Velká cena San Marina.

Aha, ještě pro upřesnění. Jedeme v trvalém pořadí 1. Lenka, 2 já. Je to tak proto, že Lenka sleduje dopravní situaci a případné nápisy na krámech, Já sleduju navigaci a situaci za námi. Tedy Lenka také volí přejezdovou rychlost.

Propálili jsme několik dalších vesnic. V Castel Bolognese Lenka usoudila, že je potřeba odpočívat. Vybrala si proto parčík kousek vlevo od silnice. Odbočili jsme tam, našli si stoleček s lavicemi, zaparkovali a přemýšleli, zda zaměstnanec města, který tu víří prach a kamení motorovou kosou dojde až k nám. Než jsme to stihli domyslet, přišel z druhé strany jiný borec s fukarem a pro změnu vířil prach a spadané suché listí. Než svorně a radostně dorazili k nám, odbylo na kostele poledne. Oba muži vypnuli své stroje a odešli...

Jsmo odpočinutí a jedeme. Ne daleko. Po pár metrech jsem si v přejezdovém fofru všimnul cykloservisu. Nemáme nic rozbitého tak, abychom si s tím neporadili. Jde mi o to, že Lenka nemá kryt na převodnících a tak je furt jak prase. Nejdříve na lýtku a odtud přeneseně všude. A grafitová vazelína opravdu nejde umýt a bude dost velká honička ji dostat z věcí.

Zastavili jsme a vrátili se. Privítal nás starší bělovlasý stařík v bejsbolce a hned, co potřebujeme. Zaccvičili jsme mu, co bychom rádi. Pochybovačně se na převodníky zadíval a odešel do hloubi krámků. Vrátil se s krytem. Bohužel nepasuje. Tak nic. Nicméně nás pozval dovnitř, nabídnul nám kafe a věnoval láhev čisté, studené vody. A samozřejmě ho zajímalo všechno kolem naší cesty. Ukázalo se, že je bývalý závodník. A asi dobrý. Vyprávěl o Závodu míru, Tour de France a Giro de Itálie. Ukázal nám i pár pohárů a věnoval vizitku. Krásné, skvělé, jedeme dál.

Dig.

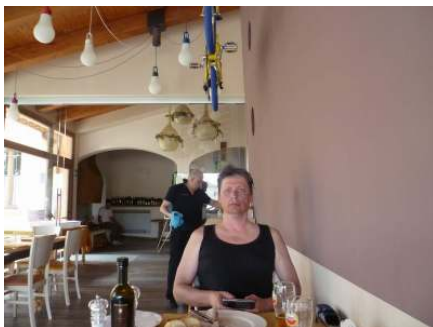
Já jsem v pohodě, ale Digovi po několika kilometrech začíná být nedobře. Ani myšlenka, že to rozjezdí, nepomáhá. To udělalo to kafe. Pořád trvá oboustranná intolerance... On nemá rád kafe, kafe nemá rádo jeho...

Zkousíme zastavit na benzínce. Zavřeno.

*Sedíme na obrubníku, pijeme jedno české nealko pivo. Pokusíme se najít nějakou restauraci na rekonvalescenci. Chvilku to trvá, ale pak vidíme jednu po levé straně. A vypadá, že mají otevřeno. Ideme dovnitř. Než zaparkujeme, zastavil se u nás starší manželský pár a se zájmem nás okukoval. Po chvilce mnohojazyčné konverzace vyšlo najevo, že i oni podnikali takového něco, jako my. Než se rozloučili daroval nám pán kus řetězu z kola, upravený jako přívěšek, prý jako dárek... Milé.
Leg.*

Zaparkovali jsme kola a vešli do restaurace. Teda ale je to tu skvostné.

Objednali jsme si menu o třech chodech. Samé dobroty a debužírovali jsme. A krása a pohoda.

Po jídle chvíli trávíme a v okamžiku, kdy chceme zaplatit, se venku zatáhlo a začalo pršet. Nevěnujeme tomu pozornost. Aspoň se ochladí. A tohle ale za pozornost stojí. Malé stromky u parkoviště se ohnuly o 90 stupňů a skoro není vidět.

Dig.

Silný vítr shodil naše kola, jako když sfoukne sírku. A vody padá tolik, že je celá scenerie sotva vidět.

Leg.

To bylo ve zkratce. Já přidám několik detailů: Zvedl se obrovský poryv větru. Obě kola se ladně nadnesla a po krásném obloučku dopadla zpět na kola a pak na bok. Bohužel v cestě jim stojí zaparkované auto. Ke kolům nejdeme. Jsou na zemi a stejně s tím nic neuděláme. Déšť je velmi intenzivní a prší skoro vodorovně.

Asi po 15ti minutách přší méně a tak se vypravuji na záchrannou misi. Obě kola jsem postavil a odvěkl do závětrí. Nejsou na nich viditelné škody kromě poškozené světelné rampy u Lenky. Zato auto má v řidičových dveřích asi dvoucentimetrovou prohlubeň a cca 15 cm šrám. Ještěže vůz vypadá úplně nově. Kdybychom poškodili starou herku, nebylo by to ono.

Děš' pokračuje. Obsluha, přestože zavírá, je velmi milá a naznačuje, že nepřekážíme. Sami odstraňují některé škody na zahrádce.

Přestalo pršet. Přišel majitel auta. Bud' si nadělení nevšiml, nebo mu to bylo jedno. V každém případě nasedl a odjel. My jsme vyždímali co šlo, překontrolovali škody a po zjištění, že ani nemáme namočeného nic, co bylo v báglech, chystáme odjezd.

Je krásně chladno. Teplota spadla z 38 na 18°C. K tomu chladné vlhko, Lenka nasadila údernické tempo. Upalujeme skoro pořád 25 km/h a více. Do dnešního cíle zbývá 35 km. To je celkem paráda. A tak si tak jedeme, kilometry přibývají, projíždíme jednu vesnici za druhou, až jsme dorazili do Forli. Tam si pamatuji pěkné náměstí. Akorát se něco stalo s GPS krabičkou. Tahá nás po všech čertech a objeli jsme celkem pěkné kolečko městem. A pořád trvá na tom, že pojedeme jinam, než ukazují cedule.

Vymotali jsme se z města a jedeme podle cedulí. A copak se nám to přihodilo? Že by se mi povolila levá klika? To už tu dlouho nebylo... Pokusil jsem se o opravu. Na poprvé se to nepovedlo. Na podruhé jsem nacpal do závitu pásku a celé to utáhl proti zábradlí. A to pěkně na krev.

A jedeme. Lenka v čele upaluje, jako kdyby něco ukradla směr Cesena. A tak závěrečných 20 km máme za 45 minut. Krabička pořád stávkuje. Nějak tomu nerozumím. Po několikáté ji restartuji. Á, naskočila. A vede nás neomylně k cíli. Akorát nezná číslo domu, které máme k dispozici. A tak nás vede k nejbližšímu číslu, které zná. A tak v závěru jedem i desítkou, a sledujeme čísla domů.

A jsme tady. Prvního z cílů, návštěvu Lenčina bratra a jeho rodiny jsme dosáhli.

Nastalo vítání, avšak jen bratrovy ženy Izabelly. Bratr Martin je se svým kamionem v Neapoli. Jsme rádi, že jsme tady.

Schováváme se před vedrem a co hlavně, proběhli jsme sprchou. Náhdera. Následovala večeře o dvou chodech, kdy první byly vynikající těstoviny a druhý kuře na nějaké nezvyklé, ale skvostně chutnající omáčce. Mezi tím vším, během toho všeho i po tom všem jsme si trojjazyčně povídali a vyprávěli a nějak to přišlo, že Izabella, hostitelka, vyprávěla o své nejlepší kamarádce, která hodně cestuje a jako práci vlastní zmrzlinárnu a ta jí na to všechno vydělává. A prý by nebylo špatné jí zajít navštívit. A než se to všechno dohodlo, opadlo vedro a na město padl soumrak.

Do centra jedeme autem. Tedy VW Broukem. Bohužel je chudák v katastrofálním stavu. A je to ta verze, co má stínidla nad světlý a předsazené stříbrné nárazníky. Kdejaký sběratel by jim za to i v tomhle stavu utrhal ruce.

Cesta samotná je v duchu italského řízení. Trochu divoké, všechny značky informativní, ale vše bezpečné.

V centru byla Lenka unesena parkovištěm. Šlo o několik prosklených parkovacích boxů vysokých asi metr. Zdánlivě. Ve skutečnosti jde o nástupiště automatického podzemního parkovacího systému. Prostě vjedete do boxu, u automatu si vyzvednete lístek, box se uzavře, auto před vašimi očima zmizí kamsi pod zem a na jeho místě je zase prázdný parkovací box. K vyzvednutí potřebujete lístek, který zastrčíte do vyzvedávacího automatu, vhodíte mince, které se zobrazí na displeji, za chvíli se otevře zem a objeví se vaše auto. Je to skvěle vymyšleno. U nás takovýto systém funguje v Hradci Králové a to na jízdní kola. Jenže je to zase po česku. Místo prostoru pod zemí je tam skleněná průhledná věž, plná technologií a jízdních kol. Žádný pěkný pohled.

No, už tu kolem parkování poskakujeme dost dlouho. Vzhůru do centro istorica.

Po pár metrech je zmrzlinárna. Kráček není velký, zato je plný samých dobrých věcí už od pohledu. Paní Patricia, majitelka, prodavačka, manažerka, obchodní zástupkyně, účetní a uklízečka v jedné osobě je úžasně vitální, milá a sympatická starší paní. Samý úsměv, milé slovo a optimismus. Byli jsme představeni. Izabella v kostce, italsko anglicky vypověděla všechno, co o nás věděla. Paní Patricia byla unešena. Pak jsme dostali každý po zmrzlíně. Velké a vynikající. Už se nedivím, že si tím dokáže vydělat na život i cestování. Někak mám dojem, že si v Praze už zmrzlinu nedám. Už takhle mi tam nechutná. Někak těžko trávím, že je to jen obarvená zmrzlá voda. Zatímco to tady...

Následovala procházka pozdně večerním městem.

Cesena

Cesena je italské město v oblasti Emilia-Romagna. Leží na řece Savio, 15 km od Jaderského moře.

Historie

Cesena bylo původně umbrijské nebo etruské město, známé jako **Caesena**. Po krátké galské nadvládě se města, ve 3. století př. n. l., zmocnili Římané. Stalo se tehdy posádkovým městem s důležitým strategickým významem. Bylo zničeno během války mezi Gaiem Mariem a Sullou. Plinius zmiňuje zdejší vína jako jedno z nejlepších.

Později byla Cesena hraničním městem Ravennského exarchátu. Od roku 754 se stalo součástí Papežského státu. Během Napoleonských válek bylo město zbaveno mnoha kostelů a klášterů. Někteří místní občané měli značnou roli při sjednocování Itálie ve druhé polovině 19. století.

Za druhé světové války se poblíž nacházela Gothská linie, která procházela podél Apenin. Město také utrpělo těžké ztráty v důsledku bombardování.

Teda, ale žije to tu... A je to tu pěkné. V kostce nám Izabella představila centrum města. Pak jsme se rozloučili s paní Patricií, odparkovali auto a hnáni příznivým větrem přijeli domů, kde jsme okamžitě odpadli do postele.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Cesena	45	443	73	18,9	39 - 18

Ráno 5.7. pátek.

Probudili jsme se v posteli.

Jaký to nezvyk. Kromě toho je čtvrt na deset. Dnešní den nebude jízdní. Program je zcela v rukou našich hostitelů.

Všechno je dost flákačí. Panuje vedro, místní říkají něco o 40ti °C. Vzduch se moc nehýbe. První část dne byla ve znamení návštěvy objektu Villa Silvia. Doprava tam i zpět autem VW Brouk. Tady si velmi dobře uvědomujeme, jak jsme zhýčkaní klimatizací. Je slabých 45°C a my už se potíme...

A jsme tady. Vila, po našem usedlost, vypadá na dobu vzniku a vzhledem k majitelům opravdu velkoryse. Má velikou, úpravnou zahradu s několika tématicky oddělenými částmi, dvěma budovami, několika zastaveními s lavičkami a elektronickým průvodcem. Další si najdete na internetu.

Velmi pěkné. Asi tak jako je a byla Čapkova vila u nás.

Dokud jsme v zahradě, je nám dobře a pěkně. Avšak je třeba se posunout vstříc dalšímu dobrodružství. Cesta autem zpět nepřinesla nic neočekávaného a tak jsme za pár minut doma. A teď k tomu dobrodružství. Potřebujeme nějaké náhradní díly na kola. Především kryt na převodníky pro Lenku, nové přední světlo, také pro Lenku a středový šroub pro mě. Předně bude zajímavé najít cyklobchod, nejlépe se servisem. A pak, to nejzajímavější, domluvit se, co to vlastně chceme. To první nebyl takový problém. Máme k dispozici internet a rady místních. My pojedeme na kolech, aby bylo možné demonstrovat, co to po nich chceme, Izabella pojedje autem, aby usnadnila domluvu.

Pomocí GPS jsme opravdu našli kýžený obchod. Avšak jsme úspěšní pouze na

66%. Přesněji, po několika nezdarech při domluvě, máme světlo a šroub. Krypt ne. Měli by. Možná i správně velký, ale nepřichytitelný k našemu převodníku. No nic, vrátíme se. Cestou jsme se ještě synchronizovali s Izabellou a společně nakoupili. A hurá domů.

Ani návrat nebyl ničím zajímavý. Už v podstatě trefíme, akorát je strašné vedro. Na zdi nějakého podniku se přepínají údaje o čase, teplotě a datumu. Čas 16.30, teplota 44°C.

Po dojezdu dlouze odpočíváme.

Jakmile trochu opadlo vedro, pustil jsem se do oprav. Naštěstí se důkladnou prohlídkou potvrdilo, že po incidentu v bouřce, žádné další škody nejsou. Výměna světla proběhla rychle a bez caviků, ostatní drobnosti taky.

Začalo se stmívat. Izabella se převlékla do šatů, nám doporučila se zeslušnit, protože další plán je navštívit Notte Rosa v Rimini. Jde o jakýsi fest, kde najednou běží spousta věcí. Od koncertů vážné hudby, přes vystoupení místních rockerů až po bohapusté bujaré veselí. Po našem bych tomu řekl celoměstský mejdan. Co všechny a všechno spojuje, je mít cokoliv růžového na sobě, či při sobě. Tak jo, to chceme vidět.

Jedeme autem. Je to až s podivem, ale Izabella z Brouka vytáhla na dálnici přes sto km/h. Akorát nastal nějaký problém s mýtným, ale asi nic závažného. Přijíždíme do Rimini a hledáme místo na parkování. Je to tady opravdu blázeinec. Tamhle by něco mohlo být. Chyba lávky, bylo to místo pro invalidy. No nic hledáme dál. Nakonec parkujeme na místech pro kola a motorky. Hrozí sice pokuta, ale parkují tam samá auta, neboť není kde. Auta jsou všude. Tak doufejme, že policie bude ohleduplná, alespoň pro dnešní noc.

Tak a dál jdeme pěšky. Alespoň několik km v davu. Konečně jsme v centru dění.
Dig.

Je tu strašný rámus od kapel či pouličních vystoupení. Ale jinak dobře.

Dáváme si něco k pítí a hledáme WC. Aha, támhle na pláži. Je a půjdeme k moři. Super. Voda je úžasná... a teplá... Tohle to fakt chtělo, i když jsme si omočili jenom nohy. Pak koukáme po okolních vystoupeních... A hele támhle jsou dva hezčí svalnatí černoši, kteří tančí. Tam se půjdeme podívat. Mezi tím nás odchytlá dívenka, která nabízí Martini Royal - dej si jedno a druhé máš zdarma. Tak jsme se nechali zlákat. A kde je Isabella? Fotila si sličné kluky a někam se nám ztratila. Konečně zvoní telefon. Nerozumím ani slovo. Ještě že jsou smsky. Tak jsme se dali dohromady. Čekáme na ohňostroj v půlnoci. A dobře jsme udělali. Byl opravdu krásný. Tři či čtyři ohňostroje sukcesivně za sebou. A je po všem. Ideme v davu k autu a pak po dálnici domů. Cesta proběhla v naprostém klidu a pohodě. Akorát už si nepamatuju, jak jsme padli do kanafasu.

Leg.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Cesena	37	460	16	18	44 - 27

Ráno 6.7. sobota

Probudili jsme se po deváté. Dnešní hlavní plán jsou miniatury ve Viserbě. Opět tam pojedeme autem. Poveze nás tam Martin. A taky bychom se rádi flákali u moře. Ještě než vyrazíme, proběhla exkurze po jízdních kolech. Martina zajímají ta naše, mě to Martinovo závodní. Také proběhlo několik oprav...

První část akce proběhla na výbornou. Jsme u kasy Italských miniatur. Je horko, vstupné činí 22 €. Popis vnitřku nechám na Lence.

Dig.

Bylo to hezké. Itálie v miniaturách – přítomna nejproslulejší italská města se zajímavostmi či památkami. A taky některá zajímavá města Evropy. Kromě jiného vodní hrad se střikajícími děly, kde si děti (a i někteří „velcí kluci“ - že Digu) hráli... A pak výlet na lodičkách s prohlídkou malých Benátek a také plíť s „housenkovou dráhou“... - tam jsme si koupili jedno profi foto. A nakonec jsme se ještě povozili vláčkem – to abychom se na celou tu krásu podívali pěkně shora.

Leg.

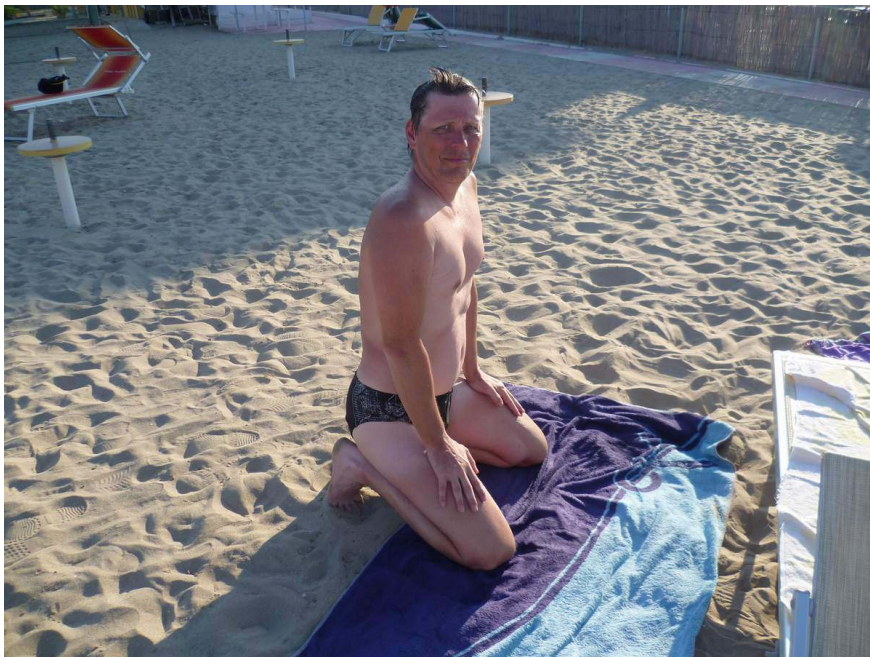

No, dost jsi to odflákla. Ale za mě dobrý.

Pak Lenka zavolala bratrovi Martinovi a ten nás odvezl na pláž. A tam jsme se do sedmi večer váleli a koupali a slunili a připalovali se, snažili se rozveselit zádumčivého

Martina, odháněli otravné černochoy s cetkami a kokosem, a dělali jsme všechno, co se dá na pláži dělat... teda skoro...

Viserba

Letovisko vzdálené 4 km od centra Rimini , ale fakticky tvořící jeho severní předměstí. Všechna letoviska zde již srostla do jednoho souvislého pásu nepřetržitých hotelů a dalších zařízení pro rekreanty.

Letní radovánky

Každé léto se zde přímo na břehu moře konají soutěže vytváření soch z písku. Také se zde nalézá park miniatur Itálie (realistické modely velkých památek Itálie i Evropy). Samotné letovisko nabízí přehršel možností k nákupům, ale existuje zde i možnost vlakového a autobusového spojení do samotného Rimini městskou hromadnou dopravou.

Výlety

Nacházíte se na 63. stránce. Ovšem ze 120ti...

Můžete ale také využít možnost a jít pěšky nebo na kole z některé z půjčoven a do Rimini či do jiného sousedního letoviska dojít či dojet. Možnosti se otevírají na obě strany, na sever i jih podél pláží. Na jih je to Rivabella a Rimini, na sever potom Torre Pedrera a další.

Noční život

Večer a v noci si můžete vybrat z několika diskoték, pokud si nevyberete přímo v této části pobřeží, můžete využít možnosti disko-autobusů, které vozí zákazníky mezi jednotlivými diskotékami od večera až do rána. Je zde dokonce zvykem za noc navštívit více různých míst.

Cesta zpátky nepřinesla nic zajímavého a tak bez dalších zážitků končíme jízdu před domem našich hostitelů. Izabella zatím připravila výbornou, dobře vypadající večeři.

Chvilí jsme poseděli, pak Lenka začala balit, Martin si šel pro bolest hlavy lehnout, já měním trasu na zítřek, Izabella dráždí počítač, je vedro.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Cesena	0	460	0	0	47 - 26

Ráno 7.7. neděle

Probudili jsem se ve čtvrt na deset. Aha, to asi v devět odjet nestihnem. No nic. Poslední společná snídaně s hostiteli, odjezdové přípravy a hurá na cestu.

Na prvních kilometrech nám bude dělat doprovod Martin na svém vylehčeném

silničním závodním kole. Je místní a zná nejlepší cesty. Záměrem je dojet k moři a pokračovat po pobřeží za občasného koupání.

Odjíždíme. V zásadě se držíme plánu. Jede se hezky, akorát je horko a slunce nemilosrdně pálí. A tak si tak jedeme, povídáme s Martinem, až jsme dojeli kolonu aut. Martin se chová velmi italsky a kličkuje mezi auty. Já jsem to zredukoval na předjíždění zprava. Na rozdíl od Martina my můžeme i mimo silnici. A tak poklidně pokračujeme podél kolony až na křižovatku, kterou řídí semafor. Tady odbočujeme z hlavní, zajíždíme do stínu a odpočíváme. Dotazem u Lenky se ujistíme o tom, zda předešlý kus cesty byl řešen dost po italsku. Prý ano. Další kousek cesty nás Martin vede k pláži v městečku Milano Marittima. Je nutné se ochladit v moři.

Bylo to fajn. Dokonce jsme si užili i nějaké vlny.

Pokračujeme na Ravenu. Nic kolem se nezměnilo, jen narostlo horko. Na druhou stranu fouká vítr z dvaceti minut, takže jsme i celkem chlazení.

Dojeli jsme k nějaké kultuře. Lenka si vymínila její průzkum. Dobrá tedy, jedeme k tomu.

Ano, vypadá to zajímavě. A tak jsme se před tím vyfotili.

Prý se to jmenuje St. Apolinaro di Ravena. Nebo tak nějak. Pokusili jsme se proniknout dovnitř. Bohužel je to tu placené. Tak příště.

Jsmo připraveni k odjezdu. Martin se s námi rozloučil s tím, že jsou dvě hodiny a tak je na čase se vrátit domů. Tak čau a zase někdy někde.

Dál jedeme sami. Není to nijak složité. Do Raveny je to pořád rovně. Jedeme po bývalé hlavní, než vedle otevřeli dálnici. Podél silnice je množství obchůdků a barů. Vsměs zavřených. Až jeden... A to je on.

Vybrali jsme dobře. Najedli jsme se, dali si pivo a teď vzhůru za památkami.

V centru jsme skoro hned. Akorát při vjezdu do centrálního parku jsem se nějak špatně dohodl se železem trčícím uprostřed cesty. O malý kousek se nedostal do kontaktu s mým pravým pedálem. Ten malý kousek byly bohužel moje prsty u nohy. Kdybych šel pěšky, patrně by nastal jev, kterému zkráceně říkáme "soubor písní a tanců". Ted' jsem se zmohl jen nato, že jsem uhnul z cesty a těžkopádně zastavil. Jakmile pominulo temno a pak rudo před očima, popojel jsem do stínu na lavičku. Po dost dlouhé chvíli jsem přezkoušel funkci prstů. Vše se zdá být funkční, akorát to zatraceně bolí. Paka talijánský!!! Dig.

Dig dostal arnicu, aby ho to nebořelo...

Leg.

Ravena

Ravenna je italské město v oblasti Emilia-Romagna, hlavní město stejnojmenné provincie, sídlo arcibiskupa a jedno z historicky nejvýznamnějších míst v Itálii. Leží asi 120 km jižně od Benátek a asi 55 km SZ od Rimini. Dnes je živým turistickým i průmyslovým městem s přístavem (přestože se nachází ve vnitrozemí), s Jaderským mořem je spojeno 10 km dlouhým kanálem Candiano vedoucím do Porto Corsini. V letech 402-476 bylo sídlem posledních římských císařů a řada památek z 5. a 6. století se slavnými mozaikami je na Seznamu světového dědictví UNESCO.

Historie

Město vzniklo na ostrůvčích v bažinaté deltě řeky Pád, snad v 6. století př. n. l. za gallských vpádů. Roku 88 př. n. l. dostali obyvatelé Ravenny římské občanství a roku 49 př. n. l. se odsud vypravil Caesar přes řeku Rubicon. V období raného a vrcholného císařství bylo město obklopeno lagunou a mělo až 50 tisíc obyvatel. Počátkem 2. století zde císař Hadrián vybudoval 70 km dlouhý akvadukt a přístav Classis byl druhou nejvýznamnější základnou válečného námořnictva Římské říše (po Misenu). Císař Honorius si je v roce 402 zvolil za své sídlo, protože se zde cítil bezpečněji než v Miláně. Po smrti císaře Constantia III. roku 421 zde vládla jeho nevlastní sestra Galla Placidia, která se o město velmi zasloužila.

Po sesazení posledního západního císaře Romula Augusta roku 476 vládl v Ravenně germánský král Odoaker a východořímský císař Zeno pověřil ostrogótského krále Theodoricha, aby Itálii znovu dobyl. Po dlouhém obléhání Theodorich Ravennu dobyl a velmi zvelebil. Jeho nástupci tam vládli do roku 540, kdy město dobyl východořímský vojevůdce Belisar. Ravenna se později stala centrem byzantského exarchátu. Roku 751 dobyl Ravennu lombardský král Aistulf a od roku 784 patřila Ravenna papežům. V letech 1275–1440 bylo město samostatné a po krátké vládě Benátčanů připadlo roku 1509 opět papežům. V následujících staletích město odvodnilo okolní močály, kde vznikla orná půda. V letech 1796–1814 připadla Ravenna napoleonské „Předalpské republice“ a roku 1861 se stala součástí Itálie.

Pamětihodnosti

Hlavními pamětihodnostmi jsou raněkřesťanské kostely a křtitelnice s bohatou mozaikovou vyzdobou.

Chrám San Vitale je osmiboká centrální cihlová stavba s mohutnou kopulí, dokončená roku 548. V době byzantské vlády vyzdobena mozaikami, které jsou pokládány za nejlepší mozaikový soubor mimo území Byzance - dnes dochovány v presbyteriu. Chrám se stal vzorem pro stavbu kaple Karla Velikého v císařské falcí v Cáchách.

Mauzoleum Gally Placidie, kolem 430, s bohatou mozaikovou výzdobou.

Neonovo baptisterium ortodoxních, menší osmiboká stavba z počátku 5. století s mozaikovým stropem (po 450).

Baptisterium ariánů, menší osmiboká kaple z konce 5. století.

Arcibiskupská kaple San Andreas v prvním patře biskupského paláce - ve tvaru kříže s mozaikovým stropem (kolem roku 500).

San Apollinare Nuovo, typická raněkřesťanská trojlodní bazilika bez transeptu, postavená Theodorichem Velikým kolem roku 520 pro ariány. Po obou stranách hlavní lodi nad sloupopřadím jsou tři pásy mozaik, zobrazujících výjevy z evangelií, procesní průvode světců a světic, směřujícím k Panně Marii a Ježíši Kristovi na trůnu, přístav a město v Classe, Theodorichův palác.

Theodorichovo mauzoleum z roku 520 je centrální desetiboká stavba s ochozem a monolitickou střechou z jediného kusu istrijského vápence o průměru 10 m, který váží přes 300 tun.

San Apollinare in Classe za městem směrem k přístavu - typická raněkřesťanská trojlodní bazilika bez transeptu. Vysvěcena 549, zvonice z konce 10. století. Interiér apsidy je bohatě vyzdoben mozaikami, mozaiková výzdoba na bočních stěnách byla zničena patrně roku 1440.

Theodorichův palác - stavba známá pod tímto jménem zřejmě nebyla sídlem ostrogótského krále, ale spíše úřadu byzantského exarchy, strážnicí nebo kostelem.

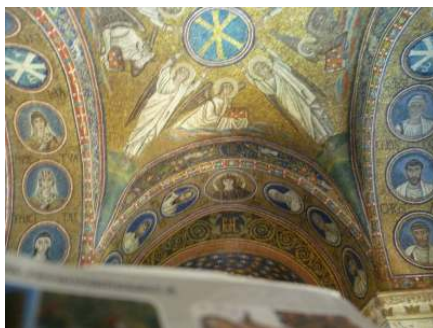
Po další době jsem schopen dalšího pohybu a tak jedeme. Ne daleko. Je tu nějaká pamětihodnost. Objeli jsme ji a Lenka se pokusila vejít. Nevyšlo to. Nevadí, pojedeme dál.

Za pár desítek metrů horkem a prázdnou ulicí zastavujeme u St. Apolináře. Vstup je placený a to skoro deseti eury (resp. 9,50 E). Tolik nedáme! Aha to je za všechny vstupy v celém městě. Trochu mě rozčiluje, že to nejde koupit zvlášť. Nevadí. Lenka si koupila jeden a projdeme společně jen tam, kde se neplatí, mně to stačí, a zbytek je na Lence.

Další je Kapavka sv. Andrey. Pravda, píše se to Kapella st. Andrea, ale kdo ví, jak to tenkrát bylo. Za pár minut jsme tam.

Je zajímavé, že do všech památek se vstupuje nějakými myšími dírami, či zadními vchody. Velkolepé portály jsou povětšinou uzavřeny. Á, Lenka už je tady. Prý pěkné. Tak, další pamětihodnost. Zase je toho několik po kupě. A není to daleko. Navíc máme plánek města s opravdu důkladně zakreslenými památkami. A jsme tu. Já vidím velmi pamětihodným, že je zde malá picérka se stolečky a židličkami na ulici, kde není žádný provoz. Pěkné. Lenka zmizela kdesi v hlubinách monumentální stavby z červených cihel, mně přinesli pivo. A v podstatě mi oznámili, že bude velké. Že by to na mě bylo nějak vidět?

Jakmile kolosální stavba Lenku zas vyplivla, přidala se ke mně, jenom místo chmelového nápoje zvolila zmrzlinu. Je tu pohoda. Pro nás nezvyklé je, že ještě v 17 hodin ukazuje teploměr 37°C. Tak jo, pojedem.

Po drobných peripetii jsme opustili město a po SS 309 se dali na Benátky. Jízda je svižná, jen trochu úmorná. Jsme v koridoru mezi stromy, není nikam vidět, nikde ani odbočka, pofukuje lehce proti. Což vítáme, protože to aspoň přibližně chladí. A pak je tu odbočka na nějaké Lido. Což zavání přímořským letoviskem a tedy také koupáním. Zatočili jsme tam a po několika kilometrech opravdu zastavujeme na pláži. Je půl osmé, na lehátkách kolem je ještě pár slunečních náruživkyň, hlavní náplň tohoto dne se však odehrává na začátku písku v barech a tavernách.

Vykoupali jsme se. Už to opravdu chtělo. Zaschlý pot je opravdu nechutná a smrdutá věc. Ted' voníme po moři. Jedeme dál.

Silnice 309 je ještě na hodinu naší jedinou společnicí. Tedy pokud pomineme stojící několika kilometrovou kolonu aut. Jsme v Itálii již dostatečně dlouho, abychom věděli, jak takovou věc řešit. Namáčkli jsme se ke svodidlům a všem dávali okatě najevo, že ten, kdo bude zastavovat a čekat v koloně rozhodně nebudeme my. A ono to funguje. Jak to jen trochu jde, auta nám uhýbají, abychom se vpravo od nich vešli.

Akorát by to chtělo nějaký nocleh. Začíná se šerit, teplota opadla, kolem je to úplně praštný.

Dojeli jsme k nějakému místně velmi významnému dopravnímu uzlu. Kromě souměstí je tu rozlehlé parkoviště, benzínka a Mc Donalds. a zatím vším rozestavěný dům bez známek stavební činnosti. S drzostí a vervou Italů jsme zajeli dovnitř.

Je to tu rozlehlé a úplně prázdné. Tedy až na jeden kout, kde je v podstatě upravené lůžko. No dobrá, tak tedy hromada hadrů a spacák. Jinak je tu pusto, o nějaké stavební činnosti nemůže být ani řeč.

Vybrali jsme si místo a připravili ležení. Ještě večere v podobě z Prahy táhnutého Dobrého hostince „sýrová směs“ a hurá do spacáků.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
San Giuseppe	41	540	80	18,2	41 - 24

Ráno 8.7. pondělí

Nový den po dost děsné noci začíná poměrně brzo, někdy kolem půl šesté až šesté. Auto začala jezdit kolem mnohem vydatněji, není to tu moc příjemné a tak i Dig souhlasí s brzkým odjezdem. Alespoň nebude tolik pálit slunce.

Po snídani pokračujeme po SS309 na Benátky. Nejdřív však hledáme obchod na doplnění vodních zásob. Všechny flašky, které vezeme, se nápadně podobají prázdným nádobám. Aha, támhle je směrovka na nějaký De Spar. Chvilí trochu bloudíme, ale pak nacházíme poměrně velký supermarket. Otevírají v 8.00, tak to máme ještě 15 min čas. Povídá si s námi nějaký místní pán, od kterého se dozvídáme, že mu je 52 let a dělá v zemědělství. Má traktor a vyrábí víno, přesto ho nepije, pouze prodává. Dig.

Ne sláva. Už otvírají. Mají zde všechno, co potřebujeme. A pak můžeme jet dál.

Projíždíme Lido Degli Scachi, pak vesničku San Giuseppe - zde je další supermarket a pak hurá na SS309 směr Venezia. Jede se celkem dobře. Předjíždíme kolonu. Dneska jezdí celkem hodně kamionů. Jedeme a po cca 10ti km děláme krátké přestávky. Básník by řekl nuda, nuda, šed', šed'.

Zpočátku to docela jde, později to začíná být horší. Začíná foukat vítr, sice ne úplně proti, ale zato je dost silný. Moc to neodsejpá. Stavíme na jogurt, zmrzku a nakonec i na pivko. Zde je pauza větší a odpočíváme.

Po odjezdu odsud Dig zjišťuje prázdnější zadní kolo. Dofoukává. Rozhodli jsme se, že nepojedeme až do Benátek, ale odbočíme na Chioggia a pak pojedeme trajekty.

Dojždíme do Chioggie a Dig má zadní kolo na ráfku. Musí vyměnit duši. Já zatím mažu bagety. Konečně je obě hotovo. Tak a hledáme přístav, odkud jezdí trajekty do Pellestriny a pak až do Lido di Venezia. Kupujeme nějaký turistický 24 hodinový lístek pro sebe i pro kola a je tedy poměrně drahý. Nedá se nic dělat. Ale může nám to ušetřit poměrně dost kilometrů.

Leg.

Chvilí čekáme na trajekt, pak nakládáme kola i sebe. ...a jedééé...

Plavba je příjemná, svítí sluníčko.

Po 20 minutách vystupujeme v Pellestrině.

Je dost vedro a tak první kroky směřují do pivíčkárny. To je stánek na bázi přívěsu s doplněným krytým prostranstvím, jehož hlavní artikl je lahvové pivo. Toto se nalézá v lednici a je na zákazníkovi, aby si vybral. Vybrali jsme si. Místní osazenstvo je velmi hlučné a dobře se baví. Je tu dobře. Kolem přístavní zdi velmi pomalu proplovává jachtička. Posádka s prodávacem na sebe cosi halekají, načez prodavač naložil do igelitky haldu piv a poslal s ní nějakého mlad'ocha k blízkému přístavišti. Jachta míří stejným směrem. Dobře to mají zařízené. Prostě žádná křeč a zdá se, že sem nedosahují všelijaká blbá svazující nařízení EU.

Byli jsme svědky poněkud nepochopitelné zábavy. Majitel podniku si na hranu přístavní zdi přinesl a pečlivě položil malé golfové odpaliště. To je taková ta zelená věc z umělé hmoty, s nějakými bílými značkami. Tomu vůbec nerozumím, neboť golf je jedna za zábav, která se mi velkým obloukem vyhnula. Majitel pečlivě postavil podstaveček na míček, na něj míček oranžové barvy, příslušně se k tomu postavil, pak se golfovou holí

Nacházíte se na 74. stránce. Ovšem ze 120ti...

několikrát rozpráhl a nakonec odpálil směrem do moře. Já to neumím posoudit, ale místní uznale pokřikují a připíjejí mu. Pravda, míček letěl daleko, ale nějak nevidím jamku, kam měl zapadnout. Navíc mi připadá, že nejen, že míček nepůjde doklepnout, ale co víc, už ho nikdo nenajde. Asi jsme v Itálii ještě krátce, než abychom dokázali všechno pochopit.

Majitel spokojeně sebral odpaliště a i s holí je odnesl kamsi za pult. Pak si sedl k ostatním a tvářil se, jakoby posledních pět minut vůbec nezvedl pozadí ze židle...

Dopili jsme a vzhůru na cestu. Lenka je ostrovem nadšená. Je to tu všechno malinké a na Itálii úhledné. Co také chytit od ostrova širokého nějakých 80 metrů. A tak projíždíme nábřeží a studujeme uličky.

Velmi zajímavé je, že tu mají bar. Nyní zavřený. Popojíždíme tak dlouho, až jsme se dostali na pláž namířenou do volného moře. Je to tu zajímavé. Nikdo tu neuklízí, nikdo po nás nic nechce, nikoho nezajímá. Je vedro a tak hurá do moře. A koupání a slunění a koupání a zase slunění a najednou jsou dlouhé stíny, a za další najednou je naše stanoviště ve stínu a tím pádem je tu poslední dnešní koupání. A co s načatým večerem? Co jsme to viděli na druhé straně ostrova? Bar? Nebylo by zajímavé ho vyzkoušet? Já myslí, že ano.

Tak zkouška dopadla na výbornou. Měli úžasné perlivé víno, krásné výhledy do nikam, kolem chvilpnu pes i ostatní domácí zvířena. Jediné vytržení bylo způsobeno tahem místní omladiny na kolech kamsi k přístavišti trajektu. I tady to mají pěkně rozsortované. Nejdrívě mladí oči kolem 13ti let, pokřikují na sebe, blbnou na kolech a vůbec jsou živí. Chvilí na to cca 15 - 17 dívků, hlasitě se baví, pořád jakoby klopi oči, nebo naopak oči v sloup, komentují věci kolem. Na chvostu tohoto jedou hoši, ti se zapáleně baví o něčem odborném. Možná o autech, možná o holkách. Pak je chvíli klid. Načež z protisměru jedou staříci a trapní mamas & papas. Ti mají asi nějakou zábavu na druhém konci ostrova. A další skupinka. Mladí pánové. Dva z nich mají telefon na uchu a pravděpodobně vrkají. I když po italsku. Aby z toho měla něco celá ulice. Pak je chvíli klid, který přerušil jen průjezd motorového člunu, který vlnami rozhoupal všechny zde zaparkované rybářské lodě. I tu, co je na prodej. A následuje skupinka slečen. Jedou pomalu a rozvážně, v krátkých šatečkách a viditelně jim dělá dobře, že je sleduje celé pánské osazení zahrádky před barem. Je však pravda, že jsou to velmi pěkně šlechtěné slečny. A jsou pryč. Z protisměru přijíždí skupinka důchodců. Mávají na osazenstvo zahrádky, něco pokřikují a jsou ve tmě. Pěšky přichází míchaná skupinka mladých pánů a slečen, viditelně již napárovaných. Zastavují se na baru, kupují nějaké prťavé flaštičky a míří k přístavišti. Začíná mě zajímat co to tam je. A proč přestárlice prchají opačným směrem. Je fakt, že kam jinam, když je ostrov zde široký 80 metrů...

Dopili jsme, je tma, jsme unaveni. Lence, ale ani mně se nechce, jet se podívat, kam to ti mlad'oshi jeli a co to tam je za atrakci, že odtamtud starci prchají. Vrátili jsme se na místo, kde jsme strávili odpoledne, dovezli kola za ochrannou hráz a ustlali si na betonových rozbíječích příboje. Odevšad sálá vedro. Veškeré noční propriety pro dnešek jsou karimatka, polštářek a spacák ve verzi deka. Dobrou noc.

Krátce po odpadnutí mě buděj komáři. To je přeci havěť zapráskaná. Stačí však trocha Offu a je pokoj... A už taky vím, jakou atrakci mají mlad'oshi. Vzdáleně sem duní muzika. Ze strany starochů je slyšet dunění a prskání ohňostroje...

Na co Off opravdu nezabírá je vítr. Fouká podél hráze a nechladí! Zato dokonale otravuje.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Pelesrtina	34	1237	72	16,4	41 - 24

Ráno 9.7. úterý

Celou noc foukal vítr. Sice teplý, ale otravný. Kvůli němu jsme se otáčeli o 90°. Podobně jako spinakr u plachetnic.

Ráno by bylo příjemné, nebýt skutečnosti, že hyperaktivní Lenka nutně musela vstávat asi v půl šesté a mě v půl sedmé probudit.

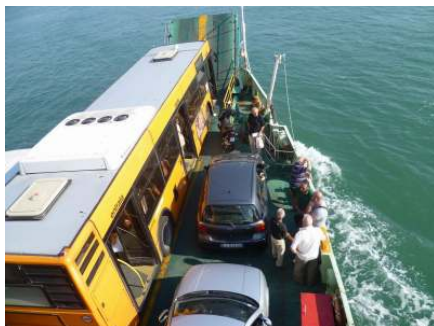

Ale jinak vše probíhalo standardně až k místu, kde nasedáme a jedeme. Tentokrát jsme uchopili koupací propriety a šli se vykoupat do moře.

Bylo to velmi příjemné. Tak, ale teď už opravdu na cestu. První kilometry ranním ostrovem jsou spíš rozpačité. Pořád to tu mají pěkné, ale fouká protivítr. Dokonce jsme jeli kolem krásného fotbalového hřiště s plným zázemím. Je neuvěřitelné, co se dá na takový ostrov vecpat. Akorát by to chtělo zvýšit provozní rychlost, protože jsme minuli již druhou zastávku autobusu, na které je hrozen lidí. Jak to s námi souvisí? Velmi úzce. Ten autobus míří na trajekt, kterým bude převezen na další ostrov. A tedy by bylo záhodno se na trajekt vecpat s ním. Pokud se to nepovede, budeme hodinu čekat na další plovoucí spoj. Lenka sice bublá, vyrozuměl jsem něco o chudinkách, které ženou proti větru, ale nakonec přecijen přidala.

Trajekt jsme stihli. Autobus přijel necelou minutu po nás. Takže jsme naloděni a dalších deset minut se vezeme.

Ani přistání a vylodění nepřineslo nijak zvláštní zážitek, a tak nasedáme a jedeme k nejbližšímu obchodu. Je potřeba doplnit tekutiny a taky nějaké to jídlo.

V prvním krámu se to moc nepovedlo a tak jsme popojeli asi dva kilometry do dalšího města, kde je supermarket.

Tam jsme nakoupili nápoje, jídlo i dobrůtky. Po občerstvení jsme přešli ostrovem, až jsme narazili na lodní terminál. Vypadá to, že odsud odjíždí všechny spoje. Lenka se jde podívat, zda se dají využít naše turistické jízdenky a dojet na ně až do Jesola.

Dig.

Tak - musíme do Punto di Sabbione a pak s jinou společností do Jesola. A loď vyplouvá za chvíli. Využíváme naše turistické jízdenky a jedeme...

Na trajekt procházíme přes závory jako do Londýnského metra a abychom se tam vešli s kolama, procházíme místem pro invalidy. Tak nástup, a loď okamžitě odplouvá. To bylo o chlup. A jedeme poměrně dlouho.

Konečně Punto di Sabbione. Dig kontroluje trasu a zjišťuje, že už dále můžeme po svých, že už jsme na pevnině.

Leg.

Jedeme. První kilometry směřující do suchozemí vedou po stezce a jede se dobře. GPS nás vede nejpřímějším směrem, není jí co vytknout. Kilometry přibývají, stezky chvíli jsou, chvíli ne, až jsme dojeli na kruhák. Dnes jsme jich už asi 15 projeli. Ale tady jakoby krabíčka váhala. Následkem toho jsme vyjeli o výjezd dál, což se projevilo přepočítáním trasy, ale až asi o 200 metrů dál. Výsledně nás to vyvrhlo na hlavní a po ní jedeme nejbližších 10 km. Je tu zahuštěný provoz, jede se mizerně. Až jsme dojeli k lavičkovišti. Stolečky, lavičky, pauza, oběd, odpočinek.

Pak vede dál stezka a relativně se jede lépe. A tak si tak jedeme, až Lenka ohlásila nutnou zastávku z důvodů stávky těla. Dobře. Shodou náhod je tu bar. Zapadli jsme tam. Zjistili jsme, že ho vede Polka. Dali jsme si pivo a po chvíli ustoupili ze zahrádky do lokálu, který je klimatizován. Lence otrnulo a začíná zlobit. Bude nutné ji vystavit slunečnímu žáru, aby jí přešly roupy...

Po dvou příjemných pivech odjíždíme. Je fakt vedro. Ani se mi nechce věřit místnímu teploměru, který vypráví něco o 45°C. Mám pocit, že je víc. Slunce pálí, silnice žhne, všechno kolem je horké. Navzdory tomu jedeme svižně. A protože stále fouká mírný protivítr, trochu to chladí. Míříme na Portogruaro.

Silnice je víceméně rovná, kromě několika drobných rozbití i hladká, Jede se v podstatě dobře. Za dvacet velmi horkých kilometrů jsme tam. Město není ničím zajímavé. Vypadá stejně jako všechna okolní, a to včetně toho, že oplývá zónou centro storico. A tam míříme. Pravda, nejsou to zrovna památky, co nás tam táhne. Lenka například vidí v růžovém obláčku židli, na kterou si sedne. Já u té židle vidím také stolek a na stolek sklenici a ve sklenici něco chladného a pitelného. Takže hledáme víc stolků pohromadě.

Po krásném poznávacím kolečku městem jednu takovou stolečkárnou máme. Postup bude následující: Za neustálého popíjení chladných nápojů budeme čekat, až opadne teplota a pak pojedeme dál. Do té doby mám čas na to, abych určil, kam to bude.

Odjíždíme za hodinu a půl. Teplota neopadla, zato jsme svorně získali pocit, že je na čase se jít někam uložit na noc. Je po šesté večer, a nebyvá jednoduché takové místo najít.

Odjíždíme. Tady v uličkách je pořád vedro. Opouštíme město a pomalu jedeme směr SSV. Jede se nad očekávání dobře. A hele, je to tady. Našli jsme odbočku do pole. Zatočili jsme mezi stromy a ostatní vegetaci. A teda to je luxus. Malý rovný plácek ze všech stran krytý. Postavili jsme základ doupěte, osprchovali jsme se a začali se zabývat přípravou večeře. Dnes bude výdobytek stravování jednotlivce US Army. Jde o balíček na přežití na jeden den pro jednu osobu. Kromě jídla jsou tam i prostředky k jeho ohřátí, až uvaření, nějaké koření, cukr, uzené mandle, dva krajíce chleba, toaletní papír, jídelní lžice, ubrousky a další věci. Je to téměř stejné jako u armád Varšavské smlouvy KDP 1. Tohle je méně skladné, těžší, větší, zato se k ohřátí již hotového jídla nepotřebuje oheň.

Sdlábl jsem to, ani se nestihlo zaprášit. A pak jsme si užívali horký letní večer. K tomu patřilo rozporcování a snědení celého žlutého melounu a postupného vypití krabicového vína. No, asi mám fakt zmlsanej zobák, ale nijak zvlášť mi to víno nechutnalo.

A tak se postupně sešeřilo a už to vypadalo, že po úspěšném a pěkném dni krásně usneme, když se na obzoru zablesklo. Aha, tak to bychom tedy nechtěli. Chvilí vyčkáváme.

Další záblesky na sebe nenechaly dlouho čekat. A taky zvuk je tady. Nezbývá, než dotáhnout doupě do plné verze.

Stalo se. A tak tedy dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Teglio Veneta	30	695	82	17,4	44	- 24

Ráno 10.7. středa

Probudila mě Lenka. Zase je plná optimismu, chuti někoho pošťuchovat a budit. Nějakou dobu se mi daří nebýt přítomen, ale kdo to má vydržet!

Vstáváme. První musí pryč plachta. Je tu horko a zdá se, že v noci nepršelo.

Připravujeme snídani, balíme a toto krásné místo opouštíme.

Objem bágů. Opět jsem si připomněl, jak ohromný stěhovací potenciál mají naše bágly. Proč a jak jsem na tuto myšlenku přišel právě teď? To je jednoduché. Těsně před odjezdem na Expedici jsem v potu tváře a na samé hranici stíhnutelnosti vyrobil nabíječku pro Lenčin mobil, aby šlo nabíjet z palubní sítě. Vůbec to nebylo jednoduché. A souvislost s objemem bagáže? No, už druhý den nabíječku hledáme. Avšak jsme dobří. Nejen, že ji Lenka opravdu vyvezla, ale dokonce jsme ji po převrácení naruby všech nákladových prostorů našli. Nevím však, jestli to nebyla chyba. Mohl být klid na síti. Na druhou stranu je pravda, že Lenka zachovává telefonní relace a zbytečně mobil nezapíná...

Tak, bágly zaplněny potravinami, vzhůru na cestu. Další kilometry byly poněkud

tristní. V dále jsou vidět hory, silnice k nim je rovná a po rovině. Potud v pořádku.

Jenomže fouká protivítr. Je sice teplý, ale buď je silný nárazový, nebo ještě silnější. Jede se opravdu mizerně. Po 30ti kilometrech zastavujeme v restauraci u silnice uprostřed ničeho. Viditelně funguje. A asi i prosperuje. Nechápu. Dáme oběd a hlavně jídlo. Kromě nás se zde zastavilo i místní vojsko.

Pochutnali jsme si a zase na cestu.

Jede to nějak těžce a pomalu. Zatím však nemá proč. Stoupání je minimální, trochu fouká...

Po deseti kilometrech zastavujeme na žádost Lenky. Prý jí neřapou nožičky a zadeček si musí odpočinout. Tak dobrá. Nejbližší stín.

Jak to tak nejede, rozhodla se Lenka podstoupit experiment. Já tvrdím, že nejede proto, že nemá z čeho. Téměř všechnu energii spotřebuje na chlazení. Nasypala do sebe pět koleček lisovaného hroznového cukru. Nejdříve pořád brblá, ale pak jsme dojeli na hranu stoupání a pokračujeme 2 km dolů. Ne moc ale jede to hezky. Příští stoupání vyjela jako by nic. Mě se podařilo chybně přeřadit, ztratil jsem rychlost a pak jsem měl celkem dost práce jí dohonit. Jednoznačný závěr experimentu zní: I na Lenku zabírá hroznový cukr.

Dig.

Já myslím, že i na Lenku zabírá jízda z kopce....

Leg.

Jede se pěkně, akorát nesmíme zastavit. V tom okamžiku přestane fungovat náporové chlazení a je vedro na padnutí. Několikrát jsme si to vyzkoušeli na semaforech.

Jedeme si tak horkým odpolednem, až jsme dojeli do Gemony. A protože je Lenka stížená kulturou, měla nápad, že pojedeme do centro storico. Idea ji opustila v okamžiku, kdy se za odbočkou ukázala stěna nahoru. Uklidňoval jsem ji tím, že tam určitě někde mají schody. Vyposlechl jsem si, že je někde v okolí někdo blbej a vrátili jsme se na hlavní. Ta nás vedla dál na Tarvisio.

Pořád je horko. A tak použiju svou místní znalost a zavedu nás k řece. Jest pravdou, že nás hodlám vykoupat v žiletkách, ale je nutné nás ochladit a očistit.

Zázitek začíná sjezdem dolů. Je tu kamenitý povrch s kamenitým podloží. To všechno volně ložené a posypané kamením. Navíc je to fakt hodně z kopce. Lenka kvičí, že jí chce někdo zabít. Sice ano, ale ne hned a ne najednou...

Dojeli jsme až k vodě. Je opravdu velmi studená. Odhaduji, že stejně, jako Lago di Garda. Přesto jsem mě namočil a donutil některé moje věci, aby do sebe přijaly vodu a začaly se zase ohýbat. Lenka smočila palec a prohlásila něco o blázních v souvislosti se mnou. Ale nedalo jí to a na několik pokusů se taky namočila a umyla a prohnala očištěným procesem aktuální jízdní věci. Je tu krásně.

No, pojedeme dál.

Po dvojici jsme vyvlekli kola na silnici a popojeli kousek s tím, že si dáme jedno chladící a kdyby káplo něco k jídlu...

První pokus nevyšel. Už od pohledu byl podnik nevalný. Nevadí. Kousek jsme popojeli a je tu restaurant jako lusk. A tady jsme si naporoučeli ani nevím co všechno.

Jsmo krásně najedení ochlazení, napití, je 19.33, popojedem někam, kde krásně zaspíme dnešní noc.

Jedeme. Nebo spíš ploužíme se. Lence nějak hlava nebere skutečnost, že jedeme po rovině, makáme jak zbláznění a rychlost jsme vyhnali až na 7 km/h.

Kolem je sice pěkná horská scenérie, ale na nocleh poněkud nevhodná a tak pomalu pokračujeme dál.

Za 8 km máme! Teda to je klika. Krásný plácek schovaný za zrušenou tratí. Ani chvíli se nerozmýšlíme. Parkujeme kola, rozbalujeme noční propriety, uléháme. Je 21 hodin. Ještě chvíli si povídáme. Z hovoru vyplynulo, že by taky mohlo v noci pršet. Za normálních okolností je to otázka dotažení doupěte do plné verze. Jenomže tady je mizerné podloží. Nicméně jsem zkusil jeden pomocný kolík vevrkat do země mezi šutry a kamínky. Vyšlo to. A tak jsme po jistotu natáhli kotevní šňůry a zalehli. Dobrou noc.

Je tma, někdo mě budí. Aha Lenka. Nechápu smysl toho, co mi sděluje, Ale než to dořekla, třikrát mi káplo do obličeje. Hmm, dobře, jdeme budovat.

Dostat kolíky do země bylo opravdu nadlidské úsilí. Ale jsou tam, plachta je na místě, my zalezlí pod štítem a nějak nevím...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Carina	36	774	78	15,9	40 - 17

Ráno 11.7. čtvrtek

Probudili jsme se v mateřídoušce. Vůně je omamná, ale nebolí z ní hlava. Je to velmi příjemné.

V naprostém klidu jsme stáhli plachtu a začali s ranními činnostmi. Je krásně, svítí slunce. To se nám do těch kopců dobře pojede...

Proběhly ranní každodenní činnosti a vydáváme se na cestu. První kilometry jsou po silnici a rozjezd je poměrně těžký.

Ale pak jsem to vypožoroval. Pár metů od nás vede stezka po zrušené trati. Chvíli nám trvalo, než se nám povedlo na ni najet, ale pak... 10 kilometrů totální pohody. Přestože pořád stoupáme, jede se skvěle. A jako na každé horské železnici jsou i tady tunely. A v nich chládek. A svítěj tam. Prostě pohoda.

Ale všechno krásné jednou končí, a tak je i tady zátaras a konec. Nějaká babka na nás mávala rukama jako větrný mlýn a něco hlasitě brebentila. Když se nadechovala k dalšímu proslovu, ukázal jsem rukou na jednu možnost kudy jet a pak na druhou. Babka se otočila zády a zamávala rukama do všech myslitelných směrů. Dobře. Nic nezkazíme, když sjedeme na silnici. Jen jsme tak učinili je tu ústí silničního tunelu a těsně před ním odbočka vpravo na obchvat. Poznávám v něm pozůstatky původní silnice. Také tam zastavil starší pán na kole. Lenka s ním německo italsko anglicky vstoupila do hovoru. Pán potvrdil, že průjezd tunelem není závadný, ale on že se bojí a raději jezdí kolem. Také my pojedeme okolo. Nebojíme se vlka nic, ale bude tam hluk, málo vzduchu a smrad z nákladůků.

První stovky metrů se zdálo, že jsme zvolili dobře. Jenomže po dvou kilometrech je tu staveniště. Lopačáci se s námi nebavil, jenom chtěli, abychom uvolnili místo nákladůku. Dojel nás pán. Ukázal na hromadu kamení a oblázků a řekl, že tohle je cesta. No, no tak jo.

Podařilo se nám to zdolat a jsme zase na silnici. Je vertikálně zvlněná. Jede to mizerně. Kromě toho jsme se stali svědky zásahu místních záchranářů s vrtulníkem.

Navíc jsem velmi rozezlen, když vidím, že na protější stáni vede zrušená trať a na ní registruju pohyb. Nějaký pěšák, nebo pomalý cyklista. Kruci, to mě ta baba rozeznila!!

A tak se ploužíme vedrem, spalování sluncem, metr za metrem vpřed.

Na kostele ve vesnici pod námi odbyli poledne. Dobře, jakmile bude nějaký lokál, zastavíme na pivo a nějaký sezob. Zatím pomalu vpřed.

Tady je nějaký napůl vyvrácený malý poutač, kde píšou Ristorante a je na něm ručička ukazující někam do vesnice. Zkusíme to.

Projeli jsme většinou neuvěřitelné díry a světe div se, našli jsme. Zaparkovali jsme a vešli dovnitř. A jaké překvapení: Poměrně velký lokál a až na pár míst plný. Jak je to možné? Taková díra!

A co teprve když nám přinesli jídlo! Nějak mám dojem, že bych tady dokázal jíst takřka nepřetržitě. Prostě lahůdka a pohádka. Jak se něco takového objevilo v takové díře???

Odjíždíme. Je vedro. Pořád jedeme po hlavní. Projeli jsme dva tunely a zvedl se velmi silný protivítr. Jedeme krokem. Trochu mě to zlobí. Vypadá to, že nás Itálie nechce pustit ven. V dalším tunelu proti nám upaluje tlupa motorkářů. Jednoho z nich nenapadlo nic lepšího, než na nás zatroubit. S Lenkou to škusbo a začala kličkovat. Již tak pomalá a namáhavá jízda do kopce se změnila v šourání s kličkováním. Do strašného hluku na ní řvu, ať všeho nechá a maže z tunelu ven. Tam pořešíme co se stalo, případně pořešíme škody. Ještě jsme zpomalili. Naštěstí je konec tunelu blízko.

Jsmo venku. Na světle teprve vidím, že se celá klepe. Jakmile to šlo, zastavili jsme u svodidel. Lenka se uklidňuje, zatímco já odcházím za roh.

Po mém návratu už můžeme pokračovat v jízdě. Je pravda, že jsem na kolech zažil, že se kde kdo lekl kde čeho. Ale aby z toho někdo dostal couravej psotník?

Pokračujeme do kopce, vítr se nás snaží zadržet. Navíc jsou zdejší řidiči nějak oprásklejší, než ti ve vnitrozemí. Projíždíme i několik galerií. Je nutné se přiblíknout, protože se zatáhlo, vítr je studený a průjezdy tunelama a galeriemi je jako vjet do mrazáku.

Škrabeme se pořád nahoru závratnými rychlostmi 9 i 6 km/h. Je to úžasně. Pak se udělala rovina a ta se změnila ve sjezd. A pěkně divokej. Pálíme to pořád přes 40. No konečně. A je tu Tarvisio. Pamatuju si, že se sem nějak dojelo a pak byla nějaká serpentina nahoru. To nás však teď nebere. Podstatné je že padáme dolů.

Kruci co je to za skrumáž?! V nejužším místě stojej auta a něco šachují. Velmi neradi zastavujeme. Aha, zašprcnul se tu autobus. Teď se mu všichni snaží uhnout. Po Italsku jsme se nacpali dopředu a počkali, až autobus vymanévruje. Aha. Za ním je ještě jeden. Ten už ví jak, takže je hned pryč. Za ním je však kolona. Přestože máme přednost my, nikoho to tady nezajímá. Nevadí. Stejně se tam vecpem první.

A je to. Propálili jsme to tam, rozjeli se a támhle je ta odbočka se serpentinou. Odbočili jsme na ni a rychlost je v čudu. Zase jedeme do kopce. Ale jede to nějak lépe, než předešlé kopce. Je tu možnost přelést na cyklostezku zbudovanou na zrušené železnici. Jdou tam nějaké dvě babky. Lenka se jich ptá, jestli se po ní dá jet do Esterajchu. Jedna tvrdí, že ne, že to vede do Slovenie. Je mi to divné, ale zkoušet to nebudeme. Vyškrábali jsme se až nahoru a tady je rozhled dolů na zrušené nádraží. Nějak to tu zpustlo. Zmizely všechny kopie kolejí, výhybek a křížení, nádražní budova má zatlučená okna, po infocentru ani památka, jen na pozici poslední koleje je asfalt. I sem pronikla krize...

Rozjždíme se z kopce a za chvíli zase letíme čtyřicítkou. A je to úžasné, trochu adrenalinové, moc se mi to líbí. Až do okamžiku dojezdu k uzavřenému tunelu. Nabyl jsem dojmu, že ho ruší. To jsou ale dementi. Sundali všechny značky, které tunel identifikovaly, objezd je značen napevno, ukazatele s kilometráží přepočítány na novou vzdálenost. A co víc, končí tady stezka po zrušené trati. Zatracený baby!!! To je dneska podruhý, co nás rakvandy poslaly špatně!!!

Objeli jsme tunel a pokračovali ve volném pádu. Tento trvá nějakých 5 km a končí vjezdem do rakouského města Arnoldstein. Tak Arrivederci slunná Itálie. Jak jen to bude možné, zase se vrátíme.

Zastavili jsme u Lidlu a Lenka šla nakoupit. V mezidobí se věnuji různým opravám, hlavně Lenčího kola. Přidrktal vozík a za ním vykulená Lenka. Začala vyprávět o tom, jaké jsou tu podstatně nižší ceny. Nakládáme nákup a vyrážíme na rakouské kilometry. Pořád upalujeme z kopce, ale výrazně pomaleji. Rychlost se ustálila na 30 km/h. A pak je tu odbočka kamsi vpravo, o které GPS krabička tvrdí, že je to ta ona. Ted' už to není taková legrace a musíme zase šlapat. Ale dá se. No jo, jenomže za 5 kilometrů je při silnici pizzerie. A píšou tu beer a jiné zajímavosti. Aha, pochopil jsem, že je nutné zastavit. Lenka bude mít určitě hlad. A taky jo...

K večeri byla pizza a dvě piva. Teda my tomu dáváme. Vrchní z nás měl legraci, protože Lenka při objednávání i potom při běžném hovoru naprosto neočekávaně přepínala mezi italštinou, němčinou a angličtinou. Prostě si vypomáhala, jak to šlo. Mně to problém nedělalo a většinou jsem přepnutí ani nezaznamenal. Zato vrchní ano. A díky němu jsem si toho všiml.

Po příjemné hodině jedeme dál. Kupodivu to nejede špatně. Asi to bude tím, že se tu kopce tvářej jako kopce a ne jako v Itálii, kde se tvářej jako roviny, po kterých to extrémně nejede.

Je pěkný podvečer, jedeme po stezkách, na vjezdech a výjezdech z vesnic jsou poutače na nějaký fest. Bohužel až za týden. Nevadí. Nějak si myslím, že na nějaký stejně natrefíme. A hele, odbočka do lesa. Nebo aspoň mezi stromy. Šup na ní. Je polně traktorová. A támhle na louce je to jediné správné místo na náš nocleh. Je to tu úplně schované, částečně izolované od silnice, co si víc přát.

Sotva jsme zaparkovali, pustili jsme se do večerní očisty. Přesněji, osprchovali jsme se. A při sušení projel kolem vlak. To snad není možný!!! Je dobře ukryt v porostu za námi, takže jsme jej ani při nejlepší vůli nemohli vidět. No nevadí.

Lenka mě překvapila prohlášením, že má hlad. Dyť jsme před chvílí jedli... Spravil to bramborový salát, houska a salám. A plechovkové pivo. Teda žijeme si...

Jen jsme dojedli a zalezli, zablesklo se. To bude bouřka. Je možné, že je to pořád ta samá a že nás hledá. Jenomže má možná plán naší cesty, který není úplně aktuální. Díky krabičce GPS trasu tu a tam změníme. Ted' však je nutné dostavět doupě. Nějak se to nedaří. Aha, je to tím, že jsou kola špatně zaparkovaná. Hotovo, dobrou noc.

V noci opravdu pršelo. Ale jen drobně a krátce.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Trk	42	850	77	14,5	36 - 18

Ráno 12.7. pátek

Probudili jsme se po osmé. Kousek od nás ranně pulzuje silnice, vůkol řvou ptáci, prostě romantika.

Vstáváme, balíme, odjíždíme.

Vylezlo slunce a je horko. Vrátili jsme se na silnici a pokračujeme v načaté cestě Rakouskem. Dig.

Vypadá to jakž takž - našli jsme Billu a nakoupili. Nejen běžné potraviny, ale i grilované kuřátko na oběd. Hmm, to si pošmáknem.

Pak ale začala zlobit navigace, která zásadně vybírala cestu přes ukrutné kopce či po dálnici. Opakovaně se nám daří zakufrovat. Dig šlí, já jsem celkem v klidu, vím, že některé věci neovlivním, hlavně když se zblázní technika a s tou já moc nekamarádím. Nakonec jedeme směr Klagenfurt, částečně dle krabičky, částečně dle vlastní hlavy. Hurá. Někam jsme se posunuli. Blbě je, že jsme najeli 24km, ale na Prahu se posunuli jenom o 7 km...

Dojíždíme do vesničky Velden. Je to v rekreační oblasti u jezera. Chceme najít poštu a poslat pohled. Zastavujeme u ní. Hm, zavřeno - od 13 do 14.00 mají polední pauzu. Dobře - tak vybereme peníze z bankomatu, najíme se a zatím snad poštu otevřou.

Kuřátko je opravdu výborné. A pivičko k tomu... Odpočinek na lavičkovišti kousek od benzinky ve stínu stromu...

Tak a blíží se 14tá hodina. Pošta otevřena, pohled odeslán. Ještě najít lékárnu a úkoly pro dnešní den jsou splněny.

To se také povedlo, koupili jsme mastičku na Digův opar. A co je to támhle? Místní pláž na břehu jezera. Tak ji jdeme prozkoumat, stejně ten dnešek je celý šejdrem.

Leg.

Nakonec to bylo to nejlepší, co jsme mohli udělat. Koupání, slunění, zmrzlina, labuť... no fakt. Asi sem nějak patří. Lidi mají ze staré respekt, ta si na oplátku z nikoho nic nedělá a vede své potomky skrz nejobsazenější část a tváří se, že jí to tu patří...

Odjíždíme v 17 hodin. Je vedro. GPS krám se nás stále snaží honit po kopcích a nechápe, že jsme výprava cykloturistická, nikoliv horolezecká. Naštěstí je tu obstojné značení A tak nám nedělá problémy dojet svižně, ale v klidu do Klagenfurtu. Zato dostat se odsud je oříšek. Zdejší stezky jsou vymyšlené tak, že ať zvolíte kteroukoliv, začne vás tahat po památkách. Škatule má taky nějaký problém a oslovení místní nechápou, proč chceme v 19 hodin opouštět město.

Motali jsme se tam jak vítr v bedně, až se pomocí GPS a značení silnic podařilo najít správnou výpadovku. Ale ani teď není vyhráno. Silnice je po 100 metrech uzavřena. Celkem bych čekal značenou objížd'ku, ale nic takového tu není. Jedeme tedy nazdařbůh doprava. GPS se z toho může pominout. Furt na mě píská a bimbá, že se máme otočit a vrátit se na výpadovku. Podle slunce jsem vybral přibližný směr pohybu a pomalu jedeme. GPS se urazila a přestala navigovat.

Za několik set metrů a přestupků, že by to bylo na sebrání pěti řidičáků, jsme z města venku. GPS nesměle pípla, že prý doleva a hned doprava a jsme na trase. No tak dobrá...

Jedeme chladnoucím večerem, provoz pomalu ustává, uživatelé stezek sedí v hospůdkách a tak svižně pokračujeme v cestě. Teď funguje GPS tak, jak jsem si to představoval. Ukazuje trasu a pomáhá, když si nejsem jistý z místního značení.

Sanct Veit. Ochladilo se a je čas na odpočinek a nějaký sezob. Lenka se přioblékla a útrpně čekala na pokyn k další jízdě. Kdybyste viděli její blažený výraz, když jsem vyndal tyčinky Kit kat a jednu jí podal a pokynul k nedaleké lavičce, to se snad ani nedá popsat.

Po odpočinku jedeme dál. Stmívá se. Od teď hledáme nocleh. Je mi jasné, že to nebude jen tak. Jsme v horách a údolí, ve kterém se nacházíme má tvar V. Každý trochu rovný plácek je obsazen domem, nebo něčím jiným pro nás nepoužitelným. Až po cca 5ti km je odbočka vlevo. A do kopce. Lenka prohlásila, že je jí to jedno, hlavně když už budeme ležet. Kopec je však tak příkrý, že taháme kola ve dvojici. Kromě toho je to lesní cesta. Samé výhody. Avšak po delším průzkumu se ukázala být správnou. Asi za půl hodiny máme místo pro nocleh. Ovšem luxus. Dokonce tu pro nás postavili kapličku, abychom mohli poděkovat svatému Nahorulezovi.

Dnes rovnou stavíme plné doupě, protože počasí nejde odhadnout. A kdyby náhodou nepršelo, tak nám aspoň pořádně proschne plachta. Lenka už doupě kousek vánočky, padla na bok a ztichla. Tak teda dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Siebenaich	69	924	73	15,2	32 - 18

Ráno 13.7. sobota

Samovolně jsme se probudili ve čtvrt na osm. Doléhá sem rámus s motorovky kdesi hluboko pod námi. Velmi se nám nechce se hýbat a tak se po snídani a odhození plachty ještě válíme.

Tak, to by stačilo. Myslím, že je ten jediný správný okamžik, kdy bychom měli jet. Sbalili jsme a pomalu a opatrně odvedli kola dolů na stezku. Odvedli proto, že ta lesní cesta má opravdu brutální sklon. Brzdám sice věřím, ale terénu ne.

A jsme na stezce. Je pod mrakem, chladno, ideál pro rozjezd. Kolem je to dost pěkné. Kopečky, na nich hrádečky... Aha, to mám výhled na Lenku. Tak jinak. Víkol jsou horské scenérie, na mnoha vyvýšeninách se tyčí buď celé hrady, nebo aspoň zříceniny. Také je tu nebývalé množství zámků. To všechno dává dohromady úžasný Alpský obraz.

Jedeme po stezkách. Krabička dneska naviguje k zulíbání. Dokonce mi píše označení a název stezky, po které zrovna jedeme.

Vysvitlo sluníčko a došel předběžný cíl v krabičce. Zároveň tyto pauzy využijeme k odpočinku. Proti všerejšku to jede velmi pěkně. Lenka sice pořád proklamuje, že nechce kopce, ba ani nejmenší kopečky, ale co k tomu v Alpách dodat?

Jak tak jedeme a kocháme se okolím, pronesla Lenka něco o gotických stodolách. Nějak nechápu... Aha, už to taky vidím. Některé mají větrací „okna“ v gotickém tvaru, vyplněná tvarovkami, aby tam mohl vzduch, ale voda ne.

Zastavili jsme v městečku Friesach na nákup. Bude třeba doplnit prázdné bágly a předzásobit se na zítřek. Dnes je sobota a kdo ví, jak bude kde zítra otevřeno.

Jen jsme zastavili, jsme středem zájmu. Lenka hned šprechtí a dobře se baví. Hmm, asi by to chtělo se vpravit hlouběji do germánských jazyků. Ale že to tu mají pěkně...

Máme nakoupeno. Nakládáme a pojedem.

Stezka je úžasná, osvětlená sluncem. Neděje se nic závažného. Kolem silnic kvete umění. Má se na mysli Lencino oblíbené zátíší s vlčími máky.

Akorát je horko, přibýlo hradů, zvýšila se teplota a jedeme do kopce.

A jak se tak posunujeme rozpálenou krajinou, je tu najedou odpočívadlo a u něj pramínek svedený do rourky a pod ní dřevěné koryto. Ano, to je vhodné místo na oběd.

Ani nevím, kolik mělo polední jídlo chodů. Byla tam nějaká polévka, housky se sýrem a salámem, k tomu rajčata a ředkve, prostě hody. Taky se tam dalo ležet. Akorát by to chtělo jet.

Další cesta byla ve znamení neustálého stoupání a zase stoupání po stezkách i silnicích. Všechno je v nejlepším pořádku. Až jsme dojeli do Neumarktu. Tady si na nás zápor smlsnul. Hned na začátku města je Umleitung. V centru probíhá nějaká oslava. Dopravu řídí mladý švarný policista. Něco tak blbého aby svět pohledal. Na druhou stranu je pravda, že není placen od myšlení. I zde naplno platí: Víte kolik je vtipů na policajty? ... Ani jeden. Všechno je pravda!

Stojíme vpravo od čekajících aut, která musí jet doprava. Lenka se speciálně ptá, jestli ani my nemůžeme projet. V tom okamžiku projela skupinka místních raubířů na kolech a zmizela vlevo. Podle GPS je tam cesta, která obchází centrum. Lenka se zeptala, jestli tomu tak je. Policajt přisvědčil. Čekal bych, že jakmile přestanou proudit auta zprava, mávnou nám, abychom projeli doleva. Nestalo se tak. Dobře, napálíme to doprava. No, nevím, zda to byl nejlepší nápad. Objížďka je rozbitá a plná prachu. Zdržujeme všechny, kteří jsou za námi. Navíc nějaký idiot zaparkoval na cestě, kam se vejde s bídou jedno auto. Protijedoucí jsou úplně hříční a pokoušejí se nám naznačit, že my budeme ti, co uhnou z cesty. Velmi se podívovali, že se tak nestalo. Jenomže, broučkové, my jedeme z Itálie...

A jsme venku. Aha, tak ne. Je tu značka, že bude přenosný semafor. A silnice je zatraceně do kopce. Opravují tu silnici a na bilbordů píšou, že 700 metrů bude stát 1,7 milionu Euro. No vida, i tady kradou. Já bych je hnal...

Hned za semaforem je čerstvý asfalt. A je to tu hooooodně nahoru. Já jedu na 1 - 1, Lenka tlačí. Nacpali jsme se za uzávěru, čímž auta jedou v jednom pruhu a my máme celý uzavřený pruh pro sebe. Nový asfalt skončil a místo něho je tu odfrézovaná silnice politá dehtem. A teď, v těchto teplotách, báječně lepí. Já se hrabu stále nahoru, Lenka je po svých. Vedro je zničující.

Dojel jsem ke konci uzávěry a vjel na normální asfalt. Počkal jsem na Lenku a hrabeme se stále dál a výš. Potud v pořádku. Jenomže moje kolo nějak nechce jet a dělá divné zvuky. Převodama to není. Aha, mám na plástích nalepené kde co. Zatracenej dehet!!!

Pak jsme, pokud to šlo, jeli po stezkách. Nejelo to. Teprve sledováním GPS, konkrétně číselníku s nadmořskou výškou zjišťuji, že sice vidíme, že jedeme dolů a makáme jak Bulhaři, ve skutečnosti stoupáme a makáme úplně stejně. Podle GPS tu máme přesně 1000metrů nad mořem... No nic moc...

Vedro narůstá a tak nezbývá nic jiného, než zastavit v hospodě.

Kromě nás je tu tlupa motorkářů a jsou naším příjezdem pobaveni. Dáváme si pivo a Lenka nějaké kafe. Celkově odpočíváme přes hodinu.

A zase na cestu.

Nepříjemné je, že se 10 km pohybujeme na hodně hlavní. To samotné není problém, dokud je to z kopce. Po rovině a nahoru je to hloupé. Celou dobu totiž fouká silný protivítr. Je to hrozné. Až pak je tu odbočka a tady to poznávám. No potěš hodiny! Nějakou dobu to bude dobrý, ale pak přijde velmi brutální stoupání. Zatím se jede dobře, i když se to tu poněkud horizontálně vlní. Za pět kilometrů je to tu. Stoupání 14% na 400 metrech končící ve městě Pölls. Nějak mám dojem, že jim délková míra poněkud ujela. Podle našich měřidel je tato lahůdka o 200 metrů delší. Já jsem to s jazykem na vestě a chvílemi i mnohem níž, vyjel. Lenka ne. Ale tenhle kopec bude patřit k těm, které lze statečně vytlačit.

Jsmo nahoře. Mám dost. Lenka pořád číší optimismem. No nevím. Ale jsou chvíle... Vždyť víte, jak to ten Jára Cimrman napsal...

Jedeme dál. Fouká silně proti. A hele hospoda. Že by pivo a třeba i večere?
Dig.

Jmenuje se to tu Anni's pizzeria, familie Katsching, Enzersdorf 48, Pölls. Což rozhodlo. Zastavili jsme a pozvali se na večeri. A dobře jsme udělali. Jídlo je opravdu skvělé. Konečně něco domácího - řízek s bramborovým salátem a guláš s makaróny. Že byl ale pikantní...
Leg.

Fajn, je třeba jet dál. Slunce přestalo pálit, zato začal úřadovat vítr. Samozřejmě z protisměru. Kromě toho na GPS vidím, že vytrvale stoupáme.

Jede to pomalu, blbě a mizerně. Hledáme nocleh. Není to jen tak. Do šíře asi kilometru jsou louky a pole. Za nimi jsou shluky stromů, ale za nimi příkré kopce vzhůru. Klasické údolí tvaru U. Lenka už opravdu nemůže. Poznává se to podle toho, že přestala přemlouvat krajinu, že nechce kopečky. A co to tady vidím na palubě? 999,8? To budeme muset zastavit a poblahopřát si k tisícímu kilometru. Táhle je odbočka do nějakého závodu, tam zastavíme.

Vyšlo to přesně. 1000. Lenka na moje velké blahopřání, objímání a málem vítání chlebem a solí odbyla je polohlasným Echmhh. No, čekal jsem větší nadšení. Místo toho jsem vyslechl, že Lenička chce spinkat. No dobrá, co bych pro ni neudělal.

Takže, co to tu máme? Vjezd do závodu? Čímpak se to tu zabývají? Aha, je to pila. A kolem zadního traktu má do výšky 3 metrů naskládané klády. Ještě by mě zajímalo, co je za nimi. Ale tam budu muset dojít pěšky.

Tak za nimi je úžasné místočko na spaní. Dověkli jsme tam kola a hned postavili plné doupě. Pršet sice nebude, ale přestane na nás foukat. No a to je vlastně pro dnešek všechno. Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Moderbruck	51	1000	75	14	29 - 12

Ráno 14.7. neděle

Lenka mě vzbudila v půl osmé. Prý svítí sluníčko a je krásně.

Pravda je, že dneska byla jedna z nejkldnějších nocí. Žádná auta, žádné vlaky. A co víc, nekousaly tady žádné potvory. Tak to je velmi pozitivní. A kromě toho spíme na tisícím kilometru této Expedice.

Á pozor, změna. Každé ráno Lenka říká, že se jí nechce. Na otázku co a proč, je vždy odpověď: „Všechno“. Dneska se zaklínadlo změnilo na „Leničku bolejí nožičky.“ Samozřejmě se jí to snažím rozmluvit, ale trvá na svém. Navíc prohlásila že: „Jediná možnost, jak uniknout kopcům, je zalízt do hospody.“ Na tom něco bude... Dig.

Dig tvrdí, že mi uvařil lektvar - protinožičkovéj, má za úkol odbolet nožičky. Teď s plnou pusou housky s Nutellou pronesl, že prý zabírá bezvadně za 14 dní. No to určitě není ten správněj... Leg.

A víš ty, co tě čeká za 14 dní?

Snídáme, balíme a pomalu pojedeme. Akorát je špatně, že se probudil vítr. No, nějak si už poradíme.

Rozjezd byl poněkud rozpačitý, další jízda spíš nejízda. Pohybovali jsme se velmi pomalu a každou chvíli stáli. Lenka má dnes krizi. Kromě toho fouká proti a pořád stoupáme.

Po deseti kilometrech zastavujeme na větší pauzu s ležením a velkým odpočinkem. Vůkol, přesto, že je neděle, burácí zemědělská činnost. Konečně jsem také viděl, jak tady kosí ty příkré svahy. Normálně. Traktorem. Akorát má nějakou velkou žací lištu a vzadu ohromné protizávaží, se kterým traktorista pořád vrtí. Nebo to může dělat nějaký vyvažovací automat. V každém případě to vypadá dost nebezpečně. Přes silnici zase přerovnávací nějaká dřevíčka. A samozřejmě se nás snaží pozřít spousta hmyzáckých potvor.

Za 45 minut a drobné svačince jsme schopní dalšího pohybu. Ne nejrychlejšího, ale pohyb to je. Chvilku je rovina, ale pak začíná delší prudké stoupání. Já jej pojedu, Lenka půjde. Setkáme se nahoře...

Tak jsem tady. No, byl to záběr. Lenka není v dohledu. Ale jak jí pomoci, když mám obavu opustit kolo? Nepůjde to. Tak na ní počkám a pak zase pojedeme spolu.

A je tu. Zmožená, zdecimovaná nazlobená, protože jí někde spadnul řetěz a mechanika nemaje, musela si s tím poradit sama. Teď pojedeme kousek po rovině a pak poněkud dolů.

Lenka se uklidnila, jedeme dál. Pořád fouká proti, jedeme pomalu. Je tu pár výhledů, které stojí za zhlédnutí, a tak je shlídáváme.

A teď k tomu sjezdu.

Kdysi jsme na tomto kopci dělali rychlostní rekordy. Dneska do toho nejdu. Nějak mnou cloumá bojík. Lence doporučuji nepouštět rychlost přes 50. A jedeme.

Ano, je to opravdu divoké. Trochu se mi nelíbí rozbitá silnice a hlavně, že na ní přes Lenku nevidím. Sletěli jsme o 100 výškových metrů níž, silnice je teď pořád dolů, ale rozumně. Tady někde je ta značka "Zaraďte prvý rychlostný stupeň" a za ní se fasují padáky. Co to? Všechno je jinak. Udělali tu most přes řeku a na druhé straně je krásná nová silnice. Dost kličkuje, ale padáky by to chtělo. Visíme na brzdách, padesátku nepřekračujeme, jelo by se krásně. Jenom je úplně špatně, že nás dost nevybíravě předjíždějí auta a řidiči se tváří velmi překvapeně, když se nenecháme natlačit na svodidla. Je cítit smrad pálicího se obložení. To budou Lenčiny brzdy. Ani si nechci představovat, co se děje pode mnou. Pod brzdami letíme 50, auta na nás najíždějí, že my budeme ti, co uhnou. Za 3 minuty jsme dole a teď čtyřicítkou vjíždíme do Triebenu. Museli jsme zvolnit, aby tlaková vlna způsobená naším průletem, nezpůsobila nějaké škody.

Jsmo na kruháku. Ten jsme prosvištěli třicítkou. Lenka projevila přání zastavit. Vybrala vykous v zástavbě. Aha, je to prázdné parkoviště u nějakého penzionu. Je třeba si odpočinout. Mně osobně značně boleje ruce. Jen jsme sesedli, přišla k nám stará paní a něco začala říkat. Nerozumím ani slovo. Lenka se chytá a překládá, že je to tu uzavřené, ale jestli chceme, můžeme jít na návštěvu. U zdi se hnulo cosi barevného. A hle, on to cyklista. Také cosi říká a to už se nechytá ani Lenka. Svůj proslov zakončil náznakem pozvání na pití. Tak jo. Byla nám dopřána toaleta na upravení se, donesen ručník a pak jsme vešli do prázdného lokálu. Je to tu krásně upravené a asi nedávno opravené. Ukázalo se, že cyklista je syn paní. Pozvali nás ke stolu a cyklista přinesl nějaké vinné láhve. V nich však nebyl alkohol, ale jablečný mošt, prý přírodní produkt. Ano, je to dobré. Sesedli jsme se u stolu a paní začala vyprávět, pan syn něco dodával. Ani jsem se nesnažil rozumět. Je to nějaký dialekt, který nedávám. Lenka je poslouchá, pak někam přepnula a začala pro mně překládat.

Paní byla 30 let ženou majitele a provozní a servírka a kuchařka a uklízečka a kdo ví, co ještě. V době slávy sem jezdily i zájezdy. Má to tu sál pro 100 lidí, 3 patra pokojů, bar a hospodu. A to celé je zavřené, protože paní je 83 a už toho měla plné zuby. Zůstala na to sama. Manžel skončil, děti jsou úspěšné, ale v naprosto odlišných oborech než je pohostinství. To je velká škoda. Je to tu tak, že by se dalo zítra otevřít. Ještě chvíli jsme si povídali a pak se venku objevila další dvojice bláznů na kolech. Jsou trochu jinak. Ona jede na lehkou, on má přívěs. Viděli naše kola a váhavě zaparkovali vedle. Paní je ihned šla uvítat a vysvětlit, jak se věci mají. Hospodská se v ní nezapře. A pozvala je dál. Pan syn je pobaven a zároveň odběhl pro další láhev přírodního produktu. Tak už nás tu v uzavřeném podniku sedí 6. Stejně jako u nás je zajímavá odkud, kam, kudy a za jak dlouho. Odpoledne pěkně ubíhá.

A pak se mladých na něco zeptal a Lenka řekla, že moc nerozuměla a mladá paní plynule česky řekla, co říkal její manžel. Paní je původem z Čech a přistěhovala se do Rakouska.

Dvojice pomalu odjíždí. Pojedou ještě vlakem. My se taky loučíme a chceme se jít někam najíst. Pan syn nás vede k pizzerii, kde mají celodenně teplou kuchyň.

Na prahu jsme se rozloučili a on si jel cvičně vyjet to, co my jsme před chvílí sletěli.

Výběr podniku byl dobrý. Velmi dobře jsme se najedli a odpočinuli si. Jenže nás čeká velehorský přesun do Admontu. Vzdálený je 14 kilometrů, ale 8 z toho je velmi nepěkně nahoru. No jo, ale jiná možnost není. Teď jsme ve výšce 710 m.n.m. To znamená, že jsme spadli 300 výškových metrů. Nemám však tušení jak je vysoko průsmyk do Admontu.

Tak do toho.

Kopec začíná opravdu nesmlouvavě a také tak pokračuje. Zastavujeme každou chvíli, Lenka jde pěšky. Ano, jsou tu krásné vyhlídky, ale nějak si je ne a ne vychutnat.

No, prodlužovat to nebudu. Bylo to dlouhé a úmorné, při tom vedro, prostě lahůdka. Podle GPS jsme nastoupali do 1214 m.n.m. a zvládli jsme to na sedmi kilometrech. Tak to jsem snad ani vědět nechtěl.

Terén se zlomil a zase bychom potřebovali padáky. Tahle silnice má pro nás výhodu tu, že je opravdu málo frekventovaná. Používají ji hlavně motorkáři, docela hodně blázní na kolech a auta jen málo. A tak to můžeme nechat letět bez jakýchkoliv obav z ostatních účastníků silničního provozu. Poněkud se připozdilo, slunce je za kopcem, teplota klesla na nezvyklou úroveň. Takže ještě bundu a brýle a volným pádem vpřed.

A jsme dole. Admont. Bylo to o mnoho pohodovější a i rychlejší než minulý sjezd. A tu bundu to chtělo. Docela se přikosilo.

Projeli jsme městem a hledáme nocleh. To je trochu horší. Místo něj jsme našli strom obehnaný ochozem ve výšce 3 metry, vybaveným lavičkami a panoramatickými

Nacházíte se na 103. stránce. Ověš z 120ti...

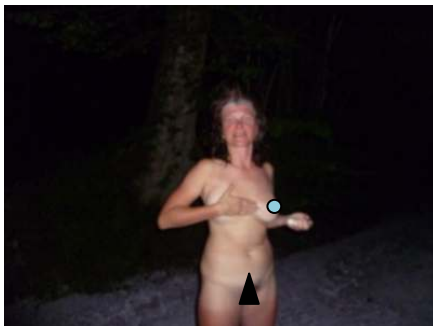
fotkami s popisy toho, na co koukáme. Mají to fakt pěkné.

Odpočinuli jsme si, dali si svačinku a pokračujeme v hledání. Je 20.30. Už by to chtělo zalehnout.

A máme. Dnes budeme spát na jemném kamínkovišti. Při parkování se Lenka ptala, kde že je ten potok, který jsme přejížděli. „Ležíš v něm.“ Chvilě nechápavého ticha. „Ano, Lenko, tohle je dno potoka tvořené nánosem jemných bílých kamínků.“ Ještě chvíli jí trvalo, než to zpracovala, ale vypadá to, že se s tím smířila.

Po osprchování

a naoffování padáme do kanafasu. Ani večerní povídání netrvá dlouho. Je tu úplné ticho. Ani auta, ani vlaky, ani průmysl, ptáci už taky spějí, je po desáté hodině, jen někde dál šumí potůček. Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Weng Im Gesause	56	1052	52	12	31 - 12

Ráno 15. 7. pondělí

Vzbudili mě komáři. Nad námi se jich vznáší mračno a dělaj nechutný kravál. Také je slyšet provoz na nějaké hlavní silnici. Mezi komáry jsem poslal dávku Offu. Ti se rozprchlí a byl od nich pokoj. Ale co mám použít proti silnici?

Pomalu vstáváme, snídáme a balíme.

Dneska nás čeká přelézt ještě jeden opravdu ošklivý kopec.

Začínáme ve výšce 670 m.n.m. Kopec je opravdu do kopce. I zde, tak jako včera mnohokrát odpočíváme.

Jsmo nahoře a ukazuje to tu 867 m.n.m. a 4 km do dálky. Jak už od rána Lenka proklamuje, „je to hustý.“

Ted' letíme dolů do St. Gallenu. Jde o 13ti kilometrový sjezd po obyčejné silnici rozumně skloněné, rychlost nepřesahuje 55 km/h. Ještěže jsme se nahoře přiblížili a nandali si optiku. Je pod mrakem a fouká proti.

Dole jsme za 16 minut. Ještěže to nejedeme opačným směrem.

St. Gallen, nákup. Místní jsou u vytržení z toho, že se nám do bagáže vešel plný nákupní vozík. Zdá se, že toho v životě viděli opravdu málo.

Jedeme dál. Začíná to dobře. Je tu obrovský padák. Tak to necháme letět. A letí to dlouho. A pak to přistává a zase začínáme šlapat. Do stejně prudkého stoupání. Naštěstí ne tak dlouhého. A od tohoto okamžiku se cyklicky střídá jízda letem skoro kolmo dolů a úplně blbě zase nahoru. A takhle se to vlní nejbližších 20 kilometrů do městečka Weyer. Akorát se k tomu přidal silný nárazový protivítr, který se žene soutěskou přímo proti nám. Takže jedeme z kopce pomalu a do kopce krokem.

Doplahočili jsme se do Weyeru. Napadlo mě pokusit se najít naše dobrodince z roku 2000. Nepovedlo se. Trochu si už nepamatuju kterou uličkou je to doprava a hlavně nevím, jak se jmenovali. No tak nic. Dáme v hospodě oběd a pojedem.

Aha, tak ne. Je to tu taková díra, že jediná hospoda s kuchyní je cca 300 m za kostelem, pizzerie otevírá v pět, kebab nechcem a hoch nóbl tvářící se zahrádka se skleněným ohrazením nevaří. Hospoda 300 metrů za kostelem se Lence nelíbí a tak po krátkém odpočinku a sezobnutí Kitekat jedeme dál.

Pro pokračování jsem se rozhodl použít silnici. Radweg už znám a vůbec se mi nechce jet po lesních cestách a chvílema kola tlačit a koukat na téměř placatou silnici hluboko pod námi. Opouštíme město. Je pod mrakem, začíná poprchávat. Lenka zmerčila ceduli s nápisem, který nečetla, ukazující doprava. A protože ji poprchávání znervóznilo, zamaněvrovala kolem cedule někam na vedlejší. Velmi pomalu projíždíme celým seskupením stavení, ale jako Gasthof nic nevypadá. Na konci cesty otáčíme zpět. Dole pod námi jsem si všiml výběhu, kde se páslo cosi z vysoké zvěřiny. Je to hnědé, světle puntíkaté a to větší má slušně velké paroží. Není to jelen, to poznám. Ale co to je nevím. Pokračujeme k silnici. Přestalo kapat. A jsme u cedule. Zadíval jsem se na ní a zaměřil se na sestavení písmenek. Natur... něco ... park. Aha. Takže ne hospoda, ale výběh se zvířaty. No nic.

Pro další jízdu jsem zvolil cestu rovně. Hlavně proto, že jsme tudy ještě nejeli. A kromě toho doufám, že shluk domů je vesnice a ve vesnici je hospoda. První předpoklad je správný, druhý nevyšel. Vyjeli jsme ven a dostali se na hlavní. A je to tu zas. Kopec nahoru, protivítr. Kopec dolů, ještě větší protivítr. V jednom okamžiku se zdálo, že jsme hospodu našli. Jenomže bližším průzkumem se ukázalo, že je zavřená. A asi už déle. Zklamaně jedeme dál. Pořád stejně. Nahoru, dolů, protivítr. Až jsme na odpočinek zastavili v autobusové zastávce. Nefouká sem. Odpočinuli jsme si, posvačili Kitekat a dali se na další jízdu.

Sjeli jsme kopeček a hele hospoda. A otevřená. Akorát jsme tu úplně sami a je možné, že jsme dnes jedinými hosty. Vypadá to, že i Rakouský cestovní ruch dostal díky krizi pěkně na prdel.

Starý prospekt

Dnešní realita

Pan asi majitel nás uvítal a mohl se rozkrájet, aby nám posloužil.

Tak to je fakt vážné. Dali jsme si oběd. Další z mnoha druhů řízků.

Tak oběd byl výborný. Začínám se klonit k názoru, že Rakušáci je fakt uměj. Navíc k tomu dávají brusinky, což je velmi dobré. Jenom jedna věc ve mně vzedmula vlnu odporu. Moje skvělá Mašinka stojí na zadním ráfku. Teda to mě to sere!!!

A je to ještě horší. Při opravě vyšlo najevo, že je kromě duše také plášť v čudu. Můžou za to silničáři v Neumarktu!!! Ti, co na silnici nastríkali dehet a stavbu na víkend opustili. Dehet se přilepil na plášť, na dehet se nalepily malinké ostré kamínky a ty plášť decimovaly tak dlouho, až nevydržel. Pravdou je, že je velmi sjetý. A to má za sebou 1000 kilometrů a nějaké drobné. Zlaté V-34. Ty měly garantováno 1500 a klidně jsem na nich narajtoval 3000 a nic se nedělo. Zapráskanej pokrok!!!

Vyměněno, nahuštěno, zaplaceno, dopito, jedeme dál. Do Steyru je to přibližně 30 kilometrů.

Urputně se bráníme vjezdu na Radweg R7. Znáám ji a ani trochu ji nechci. Jedeme po silnici. Trochu se vlní. To není problém. Potíž je protivítr. Nárazový a velmi silný. Výsledně se nejede moc dobře. V tomto duchu popojíždíme od odpočívadla k odpočívadlu a na každém sezobnem jednu tyčinku Kitekat, kterého ráno Lenka koupila megabalení.

Silnice se umoudřila a vede hlavně lehce dolů, i vítr usoudil, že je třeba otravovat chvíli také někoho jiného, rychlost přejezdu se zvýšila. Jelo se pěkně. Až do okamžiku, když jsme přijeli k ústí tunelu. Všude je to tu obložené zákazy. Nesmí se tam pěšky, na kole, na mopedu, nejnižší rychlost 25 km/h, všude kamery. No co je to za zhovadilost?! Kudy máme jako projet? Požádal jsem o radu GPS. Chvíli se nad tím zamýšlela a pak poradila zdánlivě nesmyslnou cestu k řece.

Výsledně se ukázalo, že tunel je obchvat centra nějaké vesnice. No dobrá. Akorát při výjezdu a napojení se zpět na hlavní se zdá, že tu starou silnici včetně přípojky na hlavní bud' rušej, nebo s ní provádějí něco dalekosáhlého. Z půlky už není a na další čtvrtce intenzivně pracuje bagr. Aby to nebylo tak, že jsme poslední, kdo projet...

Pokračovali jsme po hlavní až 12km před Steyr. I tady děláme zastávku v zastávce autobusu. A máme poslední tyčinku. A nějak mě napadá, že průjezd Steyrem byl vždycky pakárna. Tak co na to krabička?

Tak předně nás svedla na scestí. Přesněji z té hlavní na druhou stranu řeky přes korunu hráze přehrady a pak dál po vedlejších, až jsme přijeli do Steyru někudy z boku. Tak to je výborné. Ted', co s námi provede škatulka dál?

Protáhla nás centrem. Trochu do kopce, ale mají to tu pěkně. Vlastně jsem tady nikdy nebyl. Všechny dosavadní průjezdy vedly po okraji města. Prohlížíme si to tu a protože se toho Lenka nemůže nabažit, jde pěšky a vede kolo... do kopce.

Mezi tím se setmělo. GPS nás vede někam rovně do tmy, až nás dovedla na kruhák. Aha, a dál je to tu motorové. Tak a co teď? Docela se mi líbí támhleta díra pod most. Uvidíme co na to GPS. A viděli jsme. 2x na mě zabimbala a překreslila trasu pod most a pak dál podél motorovky, pak přes ní a pod ní a někam do tmy... Poradila si s tím dobře. Akorát by to chtělo nějaké to spaní. Mimo civilizaci jsme, ale kolem jsou pole. A když už je pár stromů pohromadě, je tam barák. Nebo dva. A tak pomalu jedeme pozdním večerem, až Lenka zahlédla odbočku do polí. Tahle je zajímavá tím, že vede do kukuřice. Najeli jsme na ní a opravdu zastavujeme na cestě mezi dvěma lány.

Tak tady. Je to tu kapku kamenité, ale když jsme v naprosté pohodě přestáli noc na dně potoka...

Zaparkovali jsme, rozložili kulisy na noční dění, chvilku, ale opravdu jen chvilku, si povídali a je po nás. Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Plaink	64	1147	95	15,6	31 - 16

Ráno 16.7. úterý

Probudilo mě slunce a občasný hluk ze silnice. Je pěkně. A to je dobře. Konec dobrý, všechno dobré. Má se na mysli poslední noc v Rakousku. Zítra sice budeme snídat rakouské pečivo, ale už u nás. Zatím se nám však nechce se ani hnout.

Po osmé snídáme, balíme a kolem deváté odjíždíme. Je krásně, svítí slunce, zatím nefouká...

Začínáme z kopce. Jede to přímo skvěle. Až do městečka Enns se neděje nic zajímavého. Upalujeme z kopce, takhle by se nám to líbilo až do Prahy.

Enns. Zastavujeme v centru na pozření jogurtků a mlíka. Mají to tu pěkné. Akorát je hloupé, že nám tu do toho vrčej nákladáky. Stojej a skládaj zboží. Jakmile jeden odjede, je tu další. Asi jsme trefili dobu zásobování. No, nějak to přežijem.

Je tu také zajímavá fontána. Plive proti sobě proudy vody tak, že se v polovině vzdálenosti trefují přesně do sebe. Pěkné.

Tak, to by stačilo, kultury bylo dost. Krabička nás vede zadními uličkami tak dlouho, až nás zavedla do překladiště. Je tu trojkombinace železnice, auta, lodě. Aha, jsme u Dunaje. Trochu je to tu spleť, ale výsledně jsme se našli u přivozu. Tedy další atrakce.

Dig.

Zde ještě Dig zapomněl říct, že tomu přivozu nevěřil, že funguje, tak se místo toho, abychom se zeptali, raději vydal hledat most, a tak jsme najeli alespoň o 5 km víc, než jsme museli... No jo, ti chlapi, nemohou se zeptat, vždyť mají ten kompas...

Leg.

Po zdolání veletoku jedeme kousek po Donauweg. Lence se to velmi líbí. Krásná rovná hladká cesta jen pro kola... Proto je nutné odbočit vlevo a hurá do kopců. Asi po kilometru je hospůdka. Bohužel nevařej. Na druhou stranu, hlad je převlečená žízeň. Dáváme si akorát pivo.

Popojeli jsme o pár desítek metrů výš a pár kilometrů dál, nechali se sluncem spálit o něco víc a je tu další hospoda. Tedy konečně oběd. Denní menu je klobása ve slanině, hranolky a salát a na závěr zmrzlinovo-ovocný pohár s plody z místní zahrádky. Všechno velmi dobré. Zvlášť ten odpočinek. Ani jsme netušili, jak moc jej budeme potřebovat.

Dig.

Jo jasně. Pořád kopce. A to mi slíbovali, že už to nebude tak hrozné. Kecaj...

Leg.

Ale jenom trošku. Ony totiž nevědí, že ještě kousek a jsme v Čechách. Pravda, větší kousek, pravda, je vedro na padnutí, pravda, je to kousek mimo silnici, pravda, je to furt nahoru, ale pořád klady převažují. No, teď si zrovna na žádný neumím vzpomenout...

Další hospůdka je v Neumarktu im Mühlkreis. Mají jen pivo a štrúdl. Zkusili jsme oboje a dost dobrý. Už po několikáté se nás ptají odkud a kam a tak. Po několikáté jim Lenka vysvětluje, že jedeme z Prahy... Obvykle posluchači jen přisvědčí a nic. Teprve když upřesní, že přes Itálii, rozšíří se jim oči a nechápou...

Tak jedeme dál.

Tak to vypadá, že tudy jedeme na kolech naposled. Stavějí tady dálnici. A pojali to velkolepě. Každý směr má dva tubusy tunelů. Sekundárně tím zničí všechno kolem. Nebo jinak. Nezničí. Oni to dělají tak, že stávající silnice zlikvidují a udělají z toho pole a louky. Po původních cestách a obslužných technologiích nezbyde ani památka. To jsem poznal kousek jižněj, kde jsme jeli před šesti lety po silnici, která dnes prostě neexistuje. Poznal jsem to podle domečků, různých soch a podobných věcí, které předtím zdobily onu silnici.

Takže lze předpokládat, že ani tady už projet na kole nepůjde.

A tak si tak funíme horkým podvečerem do vršků a Lenka bublá, že jí bolejí nožičky. Při jedné zastávce jsem ji upozornil, že jí nemá co bolet, protože je má úplně ucourané. Jak tak stála, podívala se dolů, pak na mě a pronesla něco o blbech v souvislosti se mnou.

Pokračujeme. Je tu další vrchol kopce a s ním slunce těsně nad obzorem peroucí do očí. Jede se, no, ne moc dobře. Navíc se prudce ochladilo. A zase nahoru. Jízda svou rychlostí připomíná chůzi. Stmívá se. Lenka stále ještě netuší, že jsme kousek od hranic.

Vrátili jsme se na silnici číslo 3 a zamířili na Kaplici. Tam budou určitě normální hospody. Lenka touží po kafi, já bych uvítal normální pivo.

Cestou je pár vyhoupů, značně nepříjemných. Na druhou stranu je několik nádherných sjezdů.

A jsme tu. Je sice jedenáct, ale dáme oběd.

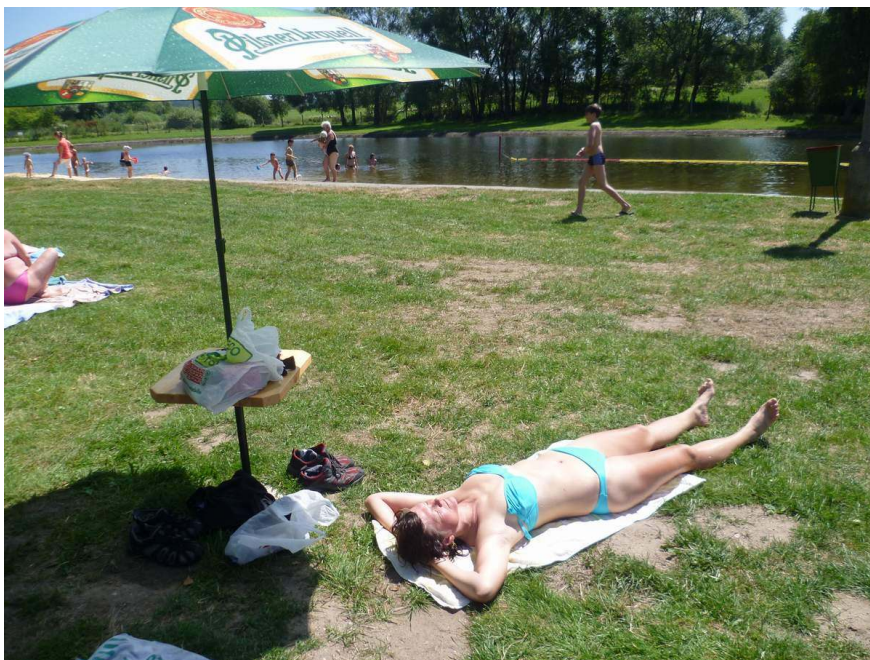
Zastavili jsme na náměstí a usadili se na zahrádce malého podniku. Oběd byl velmi dobrý. I výhledy jsou velkolepé... na rozhrabané náměstí kusy plechové ohrady, bagry a jiné stroje.

Ted' by to chtělo nějaké koupaliště. Místní velmi krásná mladá servírka nám poradila, že... rovně, hřiště, vlastně pořád rovně a u hřiště, směrovky nejsou. Všichni to vědí...

Aha, tak dobře. Děkujeme a odjíždíme.

Skutečně jedeme rovně a za pár okamžiků mjíme ne hřiště, ale gigantický sportovní areál. Mají tady snad úplně všechno. A koupaliště? Ano, také. Jen je třeba vyhlídnout si nějakou ženskou, která je vybavena na koupání. To se pozná velmi dobře. Ano, už víme kudy jet.

A jsme tu. Vstupné dvacka, k tomu se dostávají žetony na dvě malá piva. No, v Rakousku to měli, pravda, trochu upravenější, ale dvacka... A když jsme později na baru vyměnili žetony za piva, zjistili jsme, že cena každého z nich je právě ta dvacka. Takže mi vychází, že je sem vstup za to, že vypiju pivo. To se mi líbí... Taky jsme ochutnali zdejší buřty na pivě. Lenka je nadšena.

Strávili jsme tu něco přes tři hodiny. Je to tu fajn, ale chtělo by to jet. Večer bych byl rád v Budějovicích v Masných krámech na večeri a pak popojet za město a pro dnešek konec.

Odjíždíme. Krabička jsem zadal trasu mimo hlavní a hlavně nestoupat. Ukázala mi záměr a mně se to celkem líbilo. Osud však chtěl něco jiného.

Z Kaplice se dá dostat na všechny strany jen do kopce. Jeden takový jsme vyjeli a pak nás GPS poslala po vedlejší do lesa. Docela dobrý.

A osud je tu. Navržená trasa dělá kličku nahoru mezi stromy. Je tu také odbočka vlevo po rovině a dolů a je značená jako CT 1018. Lenka na ní celkem nekompromisně odbočila. Krabička ukazuje nahoru a píše, že na náměstí v Budějovicích je to odtud 30 km. Jedu za Lenkou. Krabička bimbá a snaží se mi říct, že se máme otočit a vrátit se. Po chvíli vztekla pípla, nakreslila novou trasu a napsala vzdálenost 37 km. Úvaha Lenky byla, že ať je to delší, hlavně bez kopců. Mně se to nějak nezdá. Nevím proč, ale mám dojem, že 1018 je mi nějak povědomé. Ale nemůžu přijít na to proč. A hlavě nevím, jestli to, proč mi to uvízlo v paměti, je pozitivní, nebo ne.

Pokračujeme po 1018. Je pekelné vedro, jak to jenom jde, schováváme se do stínu. Je tu úplně opuštěná okreska, kolem pár chalup. Ano, je nutné uznat, že je to tu pěkné. A najednou auto. To je zlej sen! Kde se tu vzalo? Bohužel nás průjezdem rozhodilo. Proč? Protože se krok, sun, krok hrabeme do kopce. Krabička se nás ještě několikrát snažila navést mimo 1018. Lenka se jí tvrdohlavě drží. Podle GPS jsme 18 km od cíle. Dojeli jsme do Svatého Jana. Aha, už to poznávám. Proto 1018. Tudy jsme jeli minulý rok na Expedici, akorát opačným směrem. A tady je pak ukrutný padák, v tomto okamžiku dolů. Krabička se nás snaží navést na silnici a někam za kostel doprava. Lenka pořád chce 1018.

Sjeli jsme ten hrozný padák, najeli na silnici a v tom Lenka poznala místo, kde před časem usmrtila srnu. Nikoliv holýma rukama, nebo snad flintou. Použila k tomu auto. Ted' je překvapená, kde se tu vzala. 1018 odbočuje u zastávky doprava. Krabička to vzdala a nakreslila trasu po 1018. Také napsala, že do cíle je to 25 km.

Já vím, kde jsem. Za nějakou dobu vyjedeme na koruně hráze přehrady. Cesta je nevalná a rozbitá. K výhodám patří, že je ve stínu. A mírně z kopce. Přesto jedeme pomalu. A opravdu, za chvíli jsme na hrázi přehrady Římov. I tady to Lenka poznala. Krabička je v souladu s 1018 a vede nás po silnici. Je tu velká mapa. Na ní je patrné, že 1018 kopíruje říčku Stropnici a vede víceméně rovně do Budějovic. Tak jedem.

Po silnici se to celkem rozjelo, akorát jsme na slunci a to hrozně pálí. Krabička najednou zabímbala a chce, abychom odbočili vlevo. Je tu ukazatel na Budějovice. Ale 1018 vede rovně... I ta za chvíli odbočila vlevo a padá dolů. Jenže po pár desítkách metrů končí asfalt a je tu šotolina a kořeny a říčka a sakra, už zase vím, kde jsme. Tudy jsme jeli a dostali jsme se sem sestupem po skále, kde jsme ve třech brzdili každé z kol a snažili se nespadnout do přehradní tůně. Jenomže to jsme jeli opačným směrem. Tak tohle nedáme. Na odpočinkové pauze jsem to Lence řekl. Zarazila se a pak souhlasila s odbočením z 1018. Krabička ukazuje 18 km do cíle. Nechali jsme se vyvést na silnici. GPS nás dovedla zpět k odbočce na Budějovice, čímž jsme krásně uzavřeli kolečko. A jsme 19 km od cíle. My se snad nepřiblížíme...

Odbočili jsme po silniční odbočce, tak jak to chtěla krabička. Dál se cesta lehce vlní a jede se relativně dobře. Až na vedro. To je úplně všude a silnice jen žhne.

Bez dalších protivenství ale také bez pozitivních zážitků jsme za půl hodiny v Budějovicích. Krabička nás neomylně vede do centra, přičemž se mistrně vyhýbá jednosměrkám i jiným nástrahám.

A jsme tu. Náměstí. Kde jsou Masné krámy vím, a tak míříme k nim.

A jsme tu.

Parkujeme a hurá dovnitř. Na první pohled tu ceny poněkud připomínají drahotu. Lenka mě však ubezpečila, že jsme pořád na půlce cen z Itálie a 3/4 cen z Rakouska. Tak dobře.

Je tu příjemně, obsluha rychlá a příjemná. Povečeřeli jsme. Lenka slupla svíčkovou, já jsem šel do České trojkombinace K+V+Z. Výborné. V Rakousku měli vynikající řízky, ale tohle to chtělo. Prostě výborné.

Další postup bude ten, že popjedeme na nádraží, zjistíme, jak je to tu s výlukama v souvislosti s rekonstrukcí železničního koridoru a podle toho zvolíme směr a přibližné místo noclehu, abychom zítra mohli nastoupit do vlaku a bez přestupování a překládání kol mohli v klidu dojet do Prahy.

Lenka to šla vyjasnit. Vrátila se, oči navrch hlavy, v ruce jízdenky. Co se stalo? Za půl hodiny odjíždí poslední dnešní vlak na Prahu. A co víc, jede bez výluky až do Prahy. Cože? Takovou máme kliku? No tak dobrá. Za použití síly jsme se dopravili na nástupiště. Vlak je vypraven odtud a stojí připraven. Nakládka do služebáku proběhla v naprostém klidu a za klábosení s posádkou vlaku. Tipují, že jsme si byli projet Šumavu. Byli poněkud zaskočení, když jsme ji řekli, že ještě před týdnem jsme se flákali na plázech u Rimimi. Vlak je skoro prázdný. Vstoupili jsme do prvního kupé a usadili se tam. Případá mi to být neskutečné. Takže už dneska budeme doma?

Vlak se rozjel. A jakmile opustil město, odškrábnul to a upalovali jsme šerící se krajinou. Teda sedí se mi báječně a když k tomu přičteme, že se vezeme...

Před Sezimovým Ústím vzal najednou fíra za brzdy a stáli jsme kousek za přejezdem u nějakých baráček. Kolem kupé svižně prošel průvodčí a chvíli po něm velmi spěšně dva sekuriťáci. A chvíli po nich paní vlakvedoucí. Copak se nám to semlelo? Že by nějaký vtipálek zkoušel, jestli funguje záchranná brzda?

Nějakou dobu jsme stáli a nic se nedělo. Sekuriťáci několikrát proklusali sem a tam, i vlakvedoucí prošla několikrát a pak se vlak zase rozjel.

A zase to mastíme jako kdyby fíra ten vlak ukrad. A je tu Tábor. V nádraží stojíme opravdu jen chvíli. Asi se snažíme dohonit zastávku v poli.

Další cesta byla pohodová, rychlá a bez problémů.

A jsou tu Vršovice. Koordinujeme činnost s vlakovou četou a tak vykládka našeho všeho trvala 3 minuty. Vlak houknul a je pryč. Jsme tu sami. Nastrojujem kola na poslední jízdu. Bude dlouhá 700 metrů, po rovině a dost se těšíme, až bude za námi.

A jedéééém. Hele autobus. 193. To jsou věci. A tramvaj. To už asi fakt budeme doma. Ještě pár metrů a zastavujeme u vchodu. Odstrojit a vynosit věci nahoru je už jen dílem okamžiku. Tyyyyyjo. Jsme tu. No jo, ale tím také končí další Expedice. Tuhle považuju za mimořádně zdařilou... Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	62	1280	55	14,5	42 - 21

PS. Jo, zdařilá byla určitě... Sama bych nevěřila, že to ujeďu. Ale Digovi nevěřte, Keca, že umí protinožičkovéj odvar... Fakt neumi. Nožičky mě bolely a ještě jsem byla úplně nepoužitelná další 4 dny...

Příští dovolená bude ve stylu GAUČING!!!!

Leg.

... to nevydržíš ☺

Dig.

Celková technická data:

dva poslední dobrodruzi...: Dig, a Lenka

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž

1280 km

Příště

Sluneční

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu	
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C	
Praha	0	0	0	0	24	
Santa Trinita	45	9,3	9,3	20,9	25	- 12
Plácek u stezky	42	113	104	17	35	- 11
Ronchi	81	191	78	15	40	- 18
Roncanova	45	261	69	16	43	- 24
OzzanoDell Emilia	34	369	107	17,6	42	- 23
Cesena	45	443	73	18,9	39	- 18
Cesena	45	460	16	18	44	- 27
Cesena	0	460	0	0	47	- 26
San Giuseppe	41	540	80	18,2	41	- 24
Pelestrina	34	612	72	16,4	41	- 24
Teglio Veneta	30	695	82	17,4	44	- 24
Carina	36	774	78	15,9	40	- 17
Trk	42	850	77	14,5	36	- 18
Siebenaich	69	924	73	15,2	32	- 18
Moderbrück	51	1000	75	14	29	- 12
Weng Im Gesause	56	1052	52	12	31	- 12
Plaink	64	1147	95	15,6	31	- 16
Dolní Dvořiště	79	1225	79	13,5	33	- 12
Praha	62	1280	55	14,5	42	- 21

Na úplný konec:

Lenka je na základě svědectví ostatních účastníků Expedice, a techniky tyto doprovázející, obžalována a usvědčena z trestného činu brzkého vstávání, buzení chudáčka a nemístného optimismu.

Pročež se odsuzuje k následné pracovní dovolené na převýchovu. Místo nápravy bude dětský tábor v Chorvatsku. Nástup trestu za týden.

Obrazová příloha

Mapka Raveny s vyznačenými památkami a kulturními zajímavostmi

ASSOCIAZIONE CHIESE VIVE - SAN ZENO
LE CHIESE STORICHE di VERONA
HISTORICAL CHURCHES IN VERONA

BANCA POPOLARE
DI VERONA
GRUPPO BANCO POPOLARE

Z 09830

€ 2,50

INGRESSO SINGOLO / SINGLE TICKET
Contributo al mantenimento dei beni artistici e monumentali
As a contribution to the upkeep of artistic and historical monuments

BAR MOSAICO
RONDINELLI FRANCO
VIA ARGENTARIO, 26 RAVENNA
PARTITA IVA 00588000398
TEL. 0544 / 38655

VARIE BAR
TOTALE €
CONTANTE
RESTO

EURO
2.50
2.50
2.50
0.00

#119 REG. 001 OP. 1
07-07-2013 17:06 SCONTR. FISC. 119

CF TV 45276934

TICKET N. 13

CIMA MARCELLO S.A.S.

Sede legale: Via Dogali 3 - 47921 Rimini

Ubicazione esercizio e luogo di conservazione
documenti fiscali:

Via Porto Palos 83 - 47922 Rimini

Codice Fiscale e Partita Iva: 02122230408

RICEVUTA FISCALE - FATTURA
(Legge 30/12/1991 - N. 413)

☒ RICEVUTA FISCALE

☐ FATTURA (Ricevuta Fiscale)

Numero

Data 06.07.2013

Dati identificativi del cliente

Natura e qualità del servizio in spiaggia	Quantità		Importo
	N°	Giorni	
Servizio (SP + 1 OM + 1 L + ASV)			
Servizio (SP + 1 OM + 2 L + ASV)			
Servizio (SP + 1 L + ASV)	1	1	4,00
Servizio cabina			
Servizio natanti (+ ASV)			
Altro			
Note: 	Totale Documento		4,00
	☐ Acconto		
	Rif. R.F. n°		
	del		
DETTAGLIO IVA			
ALIQUOTA	IMPONIBILE	IMPOSTA	Corrispettivo non pagato
			Corrispettivo pagato 4,00

☐ Corrispettivo non pagato

XRU N° 106995 /12

Tipolito TUTTOSTAMPA snc - Via Diestra del Porto, 19/21 - Rimini
P.I. 02673210403 - Aut. Min. Fin. n. 1599/156944 del 02.11.99

Legenda Servizi: SP= Spogliatoio - OM= Ombrellone/Tenda
L= Lettino Sdraio o Poltroncina - DC= Doccia Calda
ASV= Altri Servizi Vari (Tolietto, Doccia Fredda, Deposito Notturno
Materassini e Giochi, Giochi di Bocce, Deposito Surf ecc.)
STAG= Utilizzo Servizio Stagionale

A to už je opravdu všechno...

Nacházíte se na 121. stránce. Ověřte ze 120ti...

© Hell's Tour_{club} 2013
Dig & Leg
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.eu